

4. ČÍSLO / III. ROČNÍK

4,- Kč

22. LEDEN 1995

ŠAVLE, ŠAVLE, PROČ MĚ PRONÁSLEDUJEŠ?

(k článku Obrácení uvnitř čísla - str. 3)

MEDITACE

Úvodní čtení Lk 10.38-42

1. V křesťanské tradici se *kontemplace stavěla na přední místo jako nejvyšší výraz duchovního života a jako vyvrcholení procesu modlitby*. Kontemplativní úkon dává plný význam řeholnímu životu, ať je jakýkoliv, jako důsledek zvláštního zasvěcení složením slibů čistoty, chudoby a poslušnosti. V síle tohoto zasvěcení nemůže být řeholní život ničím jiným než životem modlitby a tedy kontemplace, i když v pojetí spirituality a v praxi čas vyhrazený modlitbě není výlučný ani nepřevažuje.

Proto koncil tvrdí: „**Clenové všech institutů mají hledat především a jedině Boha, a rozjímání, ve kterém se přimknou k Bohu myslí i srdcem, mají spojovat s apoštolskou láskou**“ (PC č. 5). Tak koncil zdůrazňuje, že kontemplace nemá přednost pouze v některých institutech, ale i v těch, které se věnují velmi náročným apoštolským pracem. Úsilí o modlitbu je podstatné v každém zasvěceném životě.

2. To se dovidáme z evangelia, na které se odvolává sám koncil. Zvláště je připomínána evangelní událost o Marii z Betánie, která „si sedla k Ježíšovým nohám a poslouchala jeho slova“. Martě pak, která chtěla, aby jí sestra pomohla při obsluze, a žádala, aby jí Ježíš vyzval k práci, Mistr odpověděl: „Marie volila dobře; vybrala si to, oč nepřijde“ (Lk 10,38-42). Význam této odpovědi je zřejmý: onen „lepší úděl“ je naslouchat Kristu a zůstat u Něho duchem i srdcem. Kvůli tomu kontemplace má nesporné prvenství v zasvěceném životě v rámci křesťanské tradice inspirované evangeliem. Ba dokonce Mistr v své odpovědi dává Martě pochopit, že přimknutí se k jeho osobě, k jeho slovu, k pravdě, kterou on zjevuje a dává jako Bůh, je „jediné, čeho je opravdu zapotřebí“. Jako by říkal, že Bůh - a sám Jeho vtělený Syn - chce, aby ho člověk nejprve ctil srdcem a pak činností, a že smyslem náboženství, které Ježíš začal šířit ve světě, je uctívat „Otce v duchu a v pravdě“ (Jan 4,24) a podle toho, jak sám poučoval samaršskou ženu, má v tom sám zalíbení.

3. Koncil učí, abychom viděli v této přednosti uctívat srdcem i patřičnou odpověď na lásku Boha, který nás miloval dříve (sr. PC,6). Zasvěcení, které Otec hledá výhradním způsobem, jsou pak povolání k tomu, aby „hledali Boha“, aby zaměřovali své touhy k Otci, aby s Ním udržovali důvěrný vztah v modlitbě, aby mu dávali své srdce s vroucí láskou.

Tento důvěrný vztah k Bohu se uskutečňuje životem s Kristem a

v Kristu. Koncil říká: „Ať se za všech okolností snaží vést život, jehož základní zákon formuluje svatý Pavel slovy: *myslet „na to, co je nad námi, a ne na pozemské věci“* (Kol 3,2). Tento skrytý rys důvěrného spojení s Kristem se projeví v plné pravdě a kráse, až budeme na věčnosti.

4. Na základě tohoto zásadního důvodu koncil doporučuje: „*Proto ať členové institutů (řeholníci) vytrvale pěstují ducha modlitby i modlitbu samu a přitom ať čerpají z pravých křesťanských zdrojů duchovního života*“ (PC,6). Zde stačí vysvětlit, že „**duch modlitby**“ je totožný s postojem duše, která žízní po důvěrném vztahu k Bohu a usiluje v něm bezvýhradně žít. Tento postoj se projevuje konkrétní modlitbou, které člověk věnuje každý den určitou dobu. I v tomto se napodobuje Ježíš, který v době nejintenzivnější služby vyhrazoval chvíle výlučnému rozhovoru s Otcem v modlitbě v ústraní (sr. Mk 1,35; Lk 5,16; 6,12).

5. Je známo, že v křesťanské tradici se obvykle rozlišují různé formy modlitby a zvláště „**společná**“ modlitba a modlitba „**v samotě**“. Obě jsou užitečné a všeobecně předepsané. Snad je třeba se vyhnout tomu, aby společná modlitba neodvykala na onu „v ústraní“, nebo aby ta natolik nepřevyšovala, že by vyloučila nebo znehodnotila onu společnou. Ryzí duch evangelní modlitby obě formy upravuje podle potřeb blahodárných pro duši, jak to zakladatelé a zákonodárci řeholních institutů stanovili v souladu s církevní autoritou.

Totéž lze opakovat při rozlišování na ústní a rozjímavou modlitbu. Ve skutečnosti při každé modlitbě se člověk musí modlit srdcem.

Ježíš doporučuje pokornou a upřímnou modlitbu „*Modli se k svému Otci ve skrytu*“ (Mt 6,6) a upozorňuje, že vyslyšení nezaručuje množství slov (Mt 6,7). Avšak stejně platí, že vnitřní modlitba směřuje podle přirozených sklonů člověka k tomu, **aby se vyjádřila a projevila slovy, gesty, souhrnem úkonů tzv. vnějšího kultu, jehož srdcem však zůstává vždy modlitba srdce.**

6. Koncil ještě poukazuje na ryzí zdroje křesťanské spirituality a modlitby (PC,6): je to Písmo svaté, jehož čtení a rozjímání doporučuje, aby člověk hlouběji pronikl do tajemství Krista, je to liturgie, především eucharistická oběť, s bohatstvím svých čtení, svátostnou účastí na výkupné oběti Kříže, živý styk s Kristem, pokrmem a nápojem, ve sv. přijímání. Některé instituty zavádějí i eucharistickou adoraci, jež vhodně napomáhá kontemplaci a přimknutí se ke Kris-

tové osobě a vydává svědectví o tom, jak je jeho přítomnost přitažlivá pro lidstvo (sr. Jan 12,32). Nelze jinak než je pochválit a předložit jako příklady k následování.

7. Je známo, že existují dodnes, jako vždycky v minulosti, výlučně rozjímavé instituty (PC,7). Mají své místo v životě církve, i když se pocituje v současném světě „*naléhavá nutnost apoštolátu*“. Je to konkrétní uznání Kristových slov o tom, co je jediné potřebné. Církev potřebuje tuto modlitbu kontemplativních, aby rostla ve svém spojení s Kristem a aby dostala potřebné milosti pro svůj rozvoj ve světě. Kontemplativní, mnichové, kláštery s přísnou klauzурou, jsou tedy také svědky prvenství, které církev přikládá modlitbě a věrnosti, jakou si přeje, aby byla uchována pro odpověď, již dal Ježíš Martě o „lepší úděl“, který si zvolila Marie.

8. V tomto bodě je třeba připomenout, že odpověď na kontemplativní povolání nese s sebou velké oběti, zvláště zřeknout se bezprostřední apoštolské činnosti, která se zvláště dnes zdá většině křesťanů zcela přirozená, a to jak mužům, tak ženám. Kontemplativní se oddávají kultu Věčného a „*podávají Bohu vznešenou oběť chvály*“ (PC,7), ve stavu tak vznešené oběti, že to vyžaduje zvláštní povolání, které je třeba prověřit před přijetím nebo před posledními sliby.

Je však třeba poznamenat, že i kontemplativní instituty mají v církvi apoštolskou funkci. Vždyť modlitba je službou církvi a duším. Přináší „*hojné plody svatosti*“ a zprostředkuje Božímu lidu „*tajemnou apoštolskou plodnost*“ (PC,7). Vždyť je známo, že se kontemplativní modlí za církve a že pro ni žijí, a často dosahují pro svou podporu a svůj pokrok mnohem větší milosti a nebeskou pomoc, než jaké se dosáhlo činností.

Z tohoto hlediska je krásné zakončit tuto katechezi vzpomínkou na sv. Terezii od Dítěte Ježíše. Ta svou modlitbou a svou obětí sloužila evangelizaci víc, než kdyby se sama věnovala misijní činnosti. Kvůli tomu také byla prohlášena za patronku misii. *To ozřejmuje zásadní důležitost institutů kontemplativního života*, i ty, které se věnují nejintenzivnějšímu a nejrozmanitějšímu apoštolátu, měly na mysli, že činnost - i ta nejsvětější a nejprospěšnější ve prospěch bližního - nikdy neosvobozuje (nedispensuje) od modlitby jako důvěrného vztahu srdce, pozdvižení mysli a celého života k Bohu.

Radio Vaticana 4. ledna 1995 (zvýraznění v textu red. Světla)

MYŠLENKA NA NEDĚLI

PŘIZPŮSOBOVAT SEBE PODLE BOŽÍHO SLOVA

Po návratu z babylónského zajetí roku 515 před Kristem, Izrael opět slavil velikonoce podle ustanovení Mojžíšova Zákona. Jeruzalém měl znovu chrám - symbol stálé přítomnosti Boha. Jenomže náboženské nadšení navrátilců začalo pomalu ochabovat. Lid upadal do pověr a ztrácel jasnou znalost Božího slova. Bůh však nezapomínal na svůj lid. Poslal svému lidu dva muže, řekli bychom reformátory, kteří se postarali o novou duchovní obnovu Izraele.

První z těchto reformátorů byl kněz a veliký znalec Písma svatého Ezdráš. Ukazoval na věrnost a stálost Božího slova. Právě dnes jsme četli v prvním čtení, že lid pochopil Boží poselství a klaněl se Hospodinu. Ezdrášovo úsilí o duchovní obnovu doplnělo úspěšně i druhý reformátor - Nehemiáš. Ten se staral o hmotné a sociální povznesení Božího lidu.

A tak v době jejich činnosti se Izrael stal „lidem knihy“, lidem biblického poselství. Slovo Boží opět vstoupilo do života.

Uplným protikladem, opakem této úcty k Božímu slovu a víry v Boží slovo, je událost v evangeliu. Ježíš začíná veřejně učit, působit doma v Nazaretě. Přečetl úryvek z proroka Izajáše. Mesiánský úryvek o tom, co Izraelitě čekali, co podle nich pořád ještě nepřicházelo. Nebylo žádných mimořádných znamení, že by se už blížilo nebo bylo zde, o čem mluví

proroci.

Ale Ježíš je překvapuje tvrzením, že všechno to již je zde. „Dnes se naplnil výrok Písma, který jste právě slyšeli!“

Lidé koukali, naslouchali, ale nechápali a nechtěli pochopit. Kde se naplnil, vždyť nic mimořádného nevidíme? A tebe přece známe, Ježíši, vždyž jsi z Nazareta.

Slovo Boží zaznělo mezi nimi, Bůh projevil svoji vůli a oni nic. Jaký to byl kontrast mezi lidem, který naslouchal Ezdrášovi a mezi lidem, který naslouchal Ježíšovi.

A nyní se přemístíme sem, do našeho společenství. I my nasloucháme Božímu slovu. I my čekáme od Boha divy, zásah od světa zla. Čekáme něco mimořádného, protože jenom v tom mimořádném může být Bůh. Tak si to mnozí myslí.

Jenomže naše spása pozůstává z něčeho úplně jiného. To, že Bůh je s námi, že nám pomáhá, že nás zachraňuje, že nám pomáhá nést kříž našeho života. To nějak nevidíme. Nevnímáme, že on kolem nás přemáhá zlo, že nás z něho zachraňuje. My bychom chtěli vidět Boha v mimořádnostech.

Ale Bůh volá, pořád a v každé naší životní situaci. Dnes se splnilo Písmo, dnes se splnilo slovo Boží o naší spásě. Toto volání Boží je pro nás stále aktuální.

Volání Boží, jak o něm mluvíme, je možné přijmout bez odkladů, ale je možné si je vysvětlit po svém. Člověk už je takový, že si raději přizpůsobuje

Boha sobě než sebe Bohu.

Jak to vypadá v životě, kdy si Boha přizpůsobujeme sobě, nám překrásně ilustruje případ - ne zcela vymyšlený - v knize Jeana Dubois „ANO, PANE“. Jedna matka šla s dcerou a malým synkem k řece. Dcera zdatná sportovkyně, která kromě jiného uměla i dobře plavat. Procházela se s matkou při břehu. Chlapec se motal nebezpečně blízko hluboké vody. Nu, a stalo se, co se obyčejně stává. Uklouzl, spadl do vody a topil se. A dcera tuto situaci vyřešila taktó: Chytila svoji naříkající matku kolem krku a těšila ji: Neplač maminko, jestliže zahyne za svoji neposlušnost, budeš mít ještě mne ... a já budu vždycky plnit tvá přání ... A chlapec se utopil.

Autor vyprávění podotýká, že takto si mnozí lidé vysvětlují Boží volání. Je to spíš k smíchu, kdyby jej nepředbíhal pláč.

Slibovat nebeskému Otci věrnost a oddanost, to je pěkné. Ale je neupřímný a protivný náš slib, jestliže nejsme ochotni skákat do vody... Jestliže se zdráháme dokazovat mu slibovanou věrnost používáním všech sil pro službu hynoucím a trpícím bratrům.

Naslouchat Božímu slovu, přikyvovat hlavou, ale nic víc, to nestačí. Slovo Boží nás musí burcovat k činu na záchranu lidstva, ke spolupráci na Boží spásě. Vždyť o to Bohu jde, aby pomohl člověku, a ne aby ho zničil.

Pochopíme to?

Jan Daněk

OBRÁCENÍ

V prvotní církvi, která se v podstatě skládala ze samých konvertitů, platila zásada: Rozhodující není to, čím kdo byl, ale to, čím je. To nejdůležitější a nejradikálnější řešení se nazývalo obrácení. Nejvýmluvnějším příkladem této praxe na našem počátku církve je apoštol národů sv. Pavel. Ten, který si ošklivil křesťany a jejich ukřižovaného Krista, stává se po svém obrácení horlivým apoštolem Ježíše Krista, zakladatelem většiny církevních obcí, autorem velkého pokladu apoštolských listů a nakonec Kristovým mučedníkem.

Nikdy nezapíral, že byl nepřitelem Kristovým a odpůrcem evangelia a že je vinen smrtí křesťanů. Podle svých nevyzpytatelných úradků povolal jej přesto Pán ke své službě.

Před časem se Šavel účastnil poprav jednoho z křesťanů. Cítil uspokojení, když jej zasáhl některý z kamenů. Našel zalíbení v tomto násilí a zapojil se do něho s celou vervou. Bůh nám zachoval toto svědectví, aby nám ukázal, jak umí milostí obrácení změnit lidská srdce. Když se stal Šavel Pavlem, zapěl velepíseň lásky, a to nikoliv jen slovy, ale celým svým dalším životem.

Tváří v tvář světu, který šlape po svém vlastním srdci, máme důvod k velké naději. Náš Bůh je Bohem, který umí

změnit lidská srdce. Nic mu nedělá větší potěšení než právě toto.

Oznámil nám to: Pokropím vás očistnou vodou..Dám vám nové srdce, vložím do vás nového ducha. Odejmu z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím do vás svého ducha... budete mým lidem a já budu vašim Bohem (Ez 36,25n).

A tak v dnešní době, která je z jedné strany poznamenána záplavou zla, vlačnosti a odpadů od víry, jsme na druhé straně svědky řady obrácení. Místem, které mimořádně proslulo počtem podivuhodných obrácení, je Medjugorje. Je to místo, odkud se temnotami zahalenému světu otevírá cestička ke světlu. Sv. Bernard napsal:

Ó Maria, ty osvěcuješ naši noc. Kdo kráčí ve tvých stopách, už nejde do tmy, ale má světlo života.

Za P. Jozem přišla jednou chorvatská žena. Její srdce bylo zlomeno. Pán ji postavil těžké zkoušky. Její syn, který je na práci v Německu, spadl z velké výšky z lešení. Není mrtvý, ale vypadá tak strašně, že lékaři jí ještě vůbec nedovolili, aby ho v nemocnici navštívila. Leží v hlubokém bezvědomí bez jediného pohybu se sotva znatelným dechem. Trvá to měsíce. Matka se jen ustavičně modlí a doufá.

Jednoho dne jí dovolili, aby se na syna podívala. Byl to pro ni šok.

Viděla jen část obličeje, který se krčil v obrovském sádrovém lůžku. Nemohla jej poznat. Je celý uvězněný v tom ztuhlém bílém pekle. Přiblížila se pomalíčku k lůžku a s nekonečnou něžností, jaké je schopna jen matka, položila svou dlaň na jeho čelo.

Proti všemu očekávání nemocný otevřel nepatrně oči a po chvíli zašeptal: „Maminko!“ A opět upadl do bezvědomí.

Matka se modlila ještě s větší naléhavostí a důvěrou. Syn potřeboval ještě několik týdnů, než se probral z bezvědomí. Pak krůček za krůčkem pokračovala rekonvalescence.

Dnes je úplně zdravý.

P. Jozo dodává: Tento příběh nám symbolizuje to, co se děje v Medjugorje.

Náš svět leží v hlubokém bezvědomí. Ale tento svět, to je Mariino dítě, a ona se nemůže smířit s tím, že by měl zůstat v takovém stavu. Proto se k němu přibližuje a klade na něj svou mateřskou ruku. Svět začíná pociťovat její milující přítomnost a na okamžik se probouzí, ale je ještě příliš slabý a upadá znovu a znovu do spánku.

Potřebuje ještě mnoho času a mnoho modliteb, aby se plně probudil k životu...

L.S.

VELIKÝ VĚDEC A VĚŘÍCÍ KŘESŤAN

In memoriam Václava Mareše

Velikou ztrátu utrpěla naše a také světová slavistika - věda o Slovanech - úmrtím předního slovanského filologa prof. Františka Václava Mareše.

Narodil se 20. prosince 1922 v Benešově u Prahy, studoval slovanskou filologii na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze, kde dosáhl doktorátu filozofie roku 1950. Jen krátkou dobu působil jako středoškolský profesor, a pak pracoval ve slovanském ústavu Akademie věd v redakci časopisu *Slavia* a *Slovníku jazyka staroslověnského*. Roku 1969 byl povolán na Vídeňskou univerzitu, kde působil jako řádný profesor až do svého odchodu na odpočinek před dvěma lety. Zemřel 3. prosince 1994 ve Vídni.

Pro své mimořádné zásluhy byl profesor Mareš jmenován členem vědeckých akademií: rakouské ve Vídni, jihošlovanské (nyní chorvatské) v Záhřebu, makedonské ve Skopji a polské v Krakově a nedávno byl vyznamenán zlatou medailí Dobrovského od České akademie věd v Praze.

Profesor Mareš byl obdařen od Boha jedinečnou pamětí a obdivuhodným darem jazyků. Ovládal sloven i písmem staré jazyky (latinu a řečtinu) a moderní světové jazyky (němčinu, francouzštinu, angličtinu, italštinu a španělštinu), ale i všechny slovanské jazyky. Ve své bohaté literární činnosti řešil a mnohdy i vyřešil četné otázky úzce jazykové, epigrafické, literární, liturgické, kulturně historické, týkající se starých Slovanů, zvláště z doby cyrilometodějské a svatováclavské. Byl také vynikajícím učitelem, který dovedl nadchnout žáky pro svůj obor a z nich vychoval řadu světových pokračovatelů.

Kromě filologie zabýval se také církevní hudbou a zpěvem a byl přes dvacet let varhaníkem a ředitelem kůru v kostele Panny Marie Na nábřeží (am Gestade) ve Vídni. Vždy spojoval vědu s hlubokým náboženským životem. Od mládí se denně účastnil mše sv. a též přistupoval k sv. přijímání. Byl velkým ctitelem sv. Cyríla a Metoděje, sv. Václava a ostatních našich národních světců. Důsledně uváděl ve svém podpisě také své druhé křestní jméno Václav. I svůj život zakončil křesťanský, posílen svátostmi na cestu do věčnosti. Byl pohřben 12. prosince 1994 ve svém rodišti, v Benešově u Prahy, v hrobě svých rodičů.

Profesor Mareš byl velký vědec a zároveň velký a hluboce věřící křesťan. Kéž zakouší věčné odměny ve společenství se sv. Cyrilem a Metodějem, sv. Václavem a ostatními našimi svěťci.

Liturgická čtení v týdnu

Neděle 22. ledna 3. neděle v mezidobí	- 1. čt.: Neh 8,2-4a.5-6.8-10 Ž: 19(18), 8.9.10.15 odp.: Jan 6,63b 2. čt.: 1Kor 12,12-30 Ev.: Lk 1,1-4; 4,14-21
Pondělí 23. ledna ferie	- 1. čt.: Žid 9,15.24-28 Ž: 97,1.2-3ab.3cd.4.5-6 odp.: 1a Ev.: Mk 3,22-30
Úterý 24. ledna pam. sv. Františka Saleského	- 1. čt.: Žid 10,1-10 Ž: 39,2+4ab.7-8a.10.11 odp.: sv.8a+9a Ev.: Mk 3,31-35
Středa 25. ledna svátek Obrácení sv. Pavla	- 1. čt.: Sk 22,3-16 nebo Sk 9,1-22 Ž: 117(116),1.2 odp.: Mk 16,15 Ev.: Mk 16,15-18
Čtvrtek 26. ledna pam. sv. Timoteje a Tita	- 1. čt.: 2 Tim 1,1-8 nebo Ti+1,1-5 Ž: 96(95), 1-2a,2b-3.7-8a.10 odp.:3 Ev.: Lk 10,1-9
Pátek 27. ledna nez. pam. sv. Anděly Mericiové	- 1. čt.: Žid 8,6-13 Ž 84,8+10.11-12.13-14 odp.: 11a Ev.: Mk 4,26-34
Sobota 28. ledna pam. sv. Tomáše Akvinského	- 1. čt.: Žid 11,1-2.8-19 Ž: Lk 1,69-70.71-72.73-75 odp.: 68 Ev.: Mk 4,35-40

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	22. 1.	23. 1.	24. 1.	25. 1.	26. 1.	27. 1.	28. 1.

Antifona	1028	1044	1734	1286	1722	1106	1734
Žalm	783	783	783	785	783	783	783

Ranní chvály

Hymnus	1029	1045	1734	1286	1723	1107	1734
Antifony	1030	1046	1062	1286	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	813	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1735	1287	1724	1111	1735
Antifona k Zach. kantiku	690	1049	1735	1287	1290	1111	1292
Prosby	1033	1049	1724	1275	1724	1111	1724
Záv. modlitba	690	1050	1285	1287	1290	1291	1292

Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1050	1066	792	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1287	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1288	1100	1115	1130
Záv. modlitba	690	1054	1069	1287	1100	1116	1131

Nešpory: SO

Hymnus	1024	1039	1055	1736	1286	1727	1117	1132
Antifony	1025	1040	1056	1071	1289	1102	1118	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1678	1102	1118	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1737	1289	1730	1120	1135
Ant. ke kant. P. M.	689	690	1059	1737	1289	1291	1121	691
Prosby	1028	1043	1059	1731	1681	1731	1121	1135
Záv. modlitba	690	690	1060	1285	1287	1290	1291	691

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

Kultura násilí

Vstupem soukromých televizních společností do éteru začal konkurenční boj o televizního diváka. Jestliže záleží především na tom, kolik lidí se na program dívá, nezbude, než vyhovět vkusu co největšího počtu diváků. Průzkum televize Nova ukázal, že lidé si přejí vidět na obrazovkách násilí. Těm, kteří chtějí poukázat na zhoubný vliv podívané na násilí a vraždy, odpovídají pohotově psychologové, že tato podívaná neškodí, naopak kompenzuje sklony k násilí, takže jedinec nemá potřebu se násilí dopouštět. Ale znepokojující je již sama skutečnost, že u významně většiny se vyskytuje potřeba setkávat se tak či onak s násilím. Násilí by nemělo mít mezi lidmi místa. Násilí odporuje naší přirozenosti. Stále opakovaná podívaná na násilí, hrubost, krutost a bezohlednost udusila v nás přirozený odpor k násilí a učinila nás k němu netečnými a lhostejnými. Producenti nezobrazují násilí jen proto, aby vyhověli masovému (ne) vkusu. Násilí se produkuje záměrně. Je součástí plánovité převýchovy, která přináší své plody.

Ovoce násilí

Před padesáti lety jsme se děsili hrůz páchaných nacistickými zločinci. Dnes jsme denně svědky ohavných krutostí, které přestaly být něčím výjimečným a pobuřujícím. Je to samozřejmá součást i televizních novin. Na Lidice a Ležáky, které byly mementem a dokladem lidské nenávisti a hrůzné zločinnosti, můžeme klidně zapomenout. Na Balkánském poloostrově se dějí již tři roky mnohem větší hrůzy, které nás nechávají lhostejnými. Zvykli jsme si, spřátelili jsme se s násilím. Přejeme si je vidět. Někdo nám uloupil srdce a vložil nám do hrudi kámen. Zlo nás přestalo pobuřovat. Stává se součástí našeho života. Odkud se vzal koukol?

Tato infiltrace zlem začala v oblasti, kde bychom to nečekali. Začala „volnou láskou“. Sobecký sex rozrušil jeden ze základů mezilidských vztahů. Hnací silou nevázaného sexu není láska, ale sobectví. Sobectví odměňované polovičatým vzrušením se dokonale zabydluje v tuhnoucím srdci. Z lásky, která se těší z dobroty, darování a odevzdání, učiní neznámý pojem. Sobecký sex je jednou z forem páchaného násilí. Je to koukol zasetý mezi pšenici. Jednoho

dne se začínáme divit, odkud se vzal koukol?

A tak Bosna, Rwanda, Kavkaz, Súdán či Alžír, to nejsou jediné scény hromadně praktikovaného násilí a zla. Násilí žije mezi námi a v nás. Světová zdravotnická organizace nás s klidem, ne-li s uspokojením informuje, že na této planetě se ročně zabíjí přímo v lůně matek 60 000 000 nenarozených dětí. 60 000 000 matek ruší a převrací přirozený zákon a pud, který je podmínkou existence budoucí generace. Toto páchané násilí se netýká jen těchto žen. Jsou zde otcové, prarodiče, lékaři, sestry. Nejméně čtvrt miliardy lidí se ročně účastní tohoto masového vyhlazování, které místo dětí plodí násilí. Tyto potraty jsou největší tragédií s katastrofálními následky pro existenci lidstva. Propagátoři tohoto způsobu „kontroly porodnosti“ a zastánci „práva ženy svobodně rozhodovat“ nás zapomněli informovat o následcích, které fakt zabíjení nenarozených dětí vyvolává.

Záměrný potrat svou podstatou zasahuje instinktivně lidské srdce. Abychom mohli nenarozené dítě zabít, musíme je nejprve odlišit. Musíme zrušit a zlomit prastaré ochranné tabu, které je hluboce zakořeněno v lidském nitru. Musíme nejprve zničit něco sami v sobě. To nese s sebou nejen okamžité důsledky, ale má to své následky i v budoucích generacích. Neslyšet „němý křik“ znamená ztrátu lidskosti.

Sociální patologie zná pojem „cyklické násilí“. Jedná se o následky fenoménu, které se zákonitě obnovují, takže je možno je analyzovat. Je to ďábelská spirála, kterou je velmi obtížné přerušit.

První ďábelský kruh

V centru mnoha těchto cyklů násilí je záměrný potrat. První ďábelský kruh je spojen s usmrcením nenarozeného dítěte. Potrat ruší základní vztah mezi matkou a dítětem a kalí přirozený sklon a touhu ženy uspokojit laskyplně potřeby dítěte. Taková matka je zpravidla při dalším těhotenství stíhána úzkostmi a depresemi. Není dostatečně schopna připravit se na to, aby dítě přijala. Dělá jí problémy vzít dítě do náruče, utišit je. Dětský pláč v ní budí úzkost a zlost. Není s to zacházet s dítětem laskavě a často je zanedbává.

Děvčátko, které vyrůstá v takových okolnostech, bude náchylné

k tomu utratit jednou své dítě. Existuje mnoho studií a psychologických důvodů, které tento fenomén potvrzují. Cyklus násilí má tendenci projevit se v dalších generacích.

Druhý ďábelský kruh

Druhý ďábelský kruh se týká otce. Jestliže rozhodování o osudu dítěte je záležitostí matky, otec nemůže dítě bránit a nemůže se těšit na dítě, o kterém neví, zda se narodí nebo ne. Nemá-li k dítěti kladný vztah, ubližuje tím ženě, protože pro ni není oporou. Výzkumy prokázaly, že u matek, které necítí podporu otce, je dvakrát větší výskyt nenormálních porodů a přirozených potratů. Podle amerických statistik 80% manželství po násilném potratu končí rozchodem. U ženy se dostávají poruchy sexuálního života a u muže vzrůstá hladina násilí. Vzájemné vztahy jsou zpravidla silně narušeny.

Třetí ďábelský kruh

Třetí ďábelský kruh se týká dětí narozených v rodinách po násilném potratu. Děti, které se „nepodařilo utratit“, vyrůstají s pocitem, že jsou nežádoucí a jsou odmítány. To má tragické důsledky na jejich citový rozvoj. Jiné děti trpí v důsledku porušeného matčina vztahu vyvolaného popotratovým syndromem (viz výše). V zemích, kde jsou potraty součástí státní populační politiky (např. Čína), vyrůstají děti s bolestným pocitem, že jejich sourozenci museli být utraceni, což vyvolává u nich pocit úzkosti a osamocení. Je řada postižených dětí, které mohly být včasným zákrokem vyléčeny, ale protože byly nežádoucí, nebyla provedena potřebná prenatální diagnóza. Toto vědomí poznamenává takové jedince na celý život.

Odmítání dětí se stává vážným společenským problémem. Jeho symptomem je úděsný jev týrání dětí. Jsou týrány jak fyzicky, tak psychicky. Více se dělá pro ochranu zvířat než pro ochranu bezbranných lidských bytostí.

Plody násilí

Ovocem spáchaného násilí je zoufalství. Zoufalství ústí do dalšího násilí, často obráceného proti sobě samému. V posledních letech se ztrojnásobil počet sebevražd mladých lidí. Tato individuální sebezničení předznamenávají sebezničení celé lidské společnosti.

☉ Zoufalství se rodí ze skličujícího pocitu osamělosti. Srdce nevinného dítěte, které je svou celou přirozeností nastaveno, aby bylo přijímáno a milováno, naráží na odmítání a nelásku: „Jsem nežádoucí, zavazím, nechťejí mne!“ A není, kam utéct. Přijetí a sdílená láska je předtuchou nebe. Odmítání a neláska je předtuchou pekla. „Odejděte ode mne...“ Na samém počátku existence lidské bytosti dochází ke zvrácení hodnot. Zžírající pocit křivdy roste s dítětem. Kladné city dostaly záporné předznamenání. Obrácené srdce není schopné skutečné radosti. Teprve parta dá mladému nešťastníkovi jakousi náhražku toho, co mu odepřeli jeho rodiče. Aspoň v tom už není sám. Kéž by nás takových bylo co nejvíce. Musíme dát o sobě vědět. Namalujme na zdi svůj symbol! Druhý den někdo přimaloval odpověď. Nevím, kdo to byl, ale porozuměl. Nejsem sám. Všechny ty divně zkroucené a bodající zprávy zla na zdech kolem nás jsou si tak podobné, jako by vyšly z jedné ruky. V Berlíně již není místa, kam tyto symboly malovat. Pokrývají všechny zdi, plochy, okna, dopravní prostředky zvenku i uvnitř. Je to zoufalý boj proti osamělosti spojený s protestem proti společnosti, která jim připravila takový osud zavržených.

Znamení doby

Zbyla jedna cesta k náhradní radosti: radost ze zla. To je ďáblová radost. Je to jen logický důsledek převrácení hodnot. I kříž je třeba obrátit. Ne Bůh, ale satan. Objevuje zvláštní vášeň: radost z ničení. Zoufalé výkřiky prokletých srdcí našly svůj výraz v novém druhu zvuků: koncerty „tvrdé hudby“ jsou velkou černou mší. Scházejí se na nich desetitisíce. Přijíždějí z daleka. V davové psychóze, pod ohlušujícím rytmem a záměrně zdeformovanými, ostře pronikavými a kvílejšími zvuky, za šokujícího osvětlení a ve spojení s texty, oslavujícími zlo, násilí a vzývajícími ďábla, se probudí tajemný pocit hrůzy, který vyústí v podivnou extázi spojenou s orgastickými pocity. Jsou to často první „uspokojivé“ emoce, které mladý člověk prožil. Pokládá to za báječnou zkušenost. Chtěl by ji prožívat stále, ale další „mše“ bude až za půl roku. Zbývá náhradní řešení: sluchátka, video, drogy.

Vyprahlým duším, které tolik chtěly, aby je někdo přijal, nabízí svou náruč sekty. V tvrdých iniciačních obřadech vyplnění z nich vůdcově poslední zbytek vlastní vůle. Dílo

zkázy pokračuje: ztratili svou lidskou tvář. */

Žádný násilný čin ani pouhá bezcitnost a sobectví není soukromou záležitostí a nezůstávají osamoceny. Tím spíše, mají-li své místo tam, kde se měl v zájmu lidského rodu odehrávat jejich pravý opak. Většina žen, které nastoupily tuto zoufalou cestu, je obětí záměrné lživě navozené mentality. Předivo zákonitostí, jimiž se řídí všechno stvořené, je geniálně propracováno a může bezchybně fungovat, pokud nedojde k narušení některé ze zákonitostí. Toto narušení je možné jedině díky lidské svobodě. Při vši své současné vědě a úrovni poznání není člověk schopen odhalit a domyslet všechny možné důsledky, které může vyvolat narušením jediné zákonitosti. Její důsledky se mohou projevit tragicky ve chvíli, kdy náprava je již velice obtížná. Sledujeme-li však obezřetně způsob, jak si člověk bezstarostně připravuje vlastní záhubu, nemůžeme se ubránit dojmu, že za tím vším stojí někdo, kdo velice dobře ví, které zákonitosti je třeba nahodit, aby se v daný čas dostavila zamýšlená zkáza. Bůh, původce všeho dobra, nás k tomu jistě nevede. Taková cesta však odpovídá jeho Odpůrci. Jeho rukopis je již docela zfetelný. Jeho jedovatý šíp je namířen do lidského srdce. Doposud tvrdla lidská srdce vlivem touhy po majetku a moci. Ale nyní přichází doba, kdy dobrota srdce je ničena v samém zárodku. Ona totiž není vrozena, může být pouze předána člověkem člověku: ten má přicházet na svět jako plod opravdové lidské lásky a v prostředí lásky se vyvíjet. Kde se tento tok lidství a lásky přeruší, zůstane pro potomky neznámý a nedosažitelný. Člověk s kamenným srdcem není schopen lásky a naopak je schopen jakéhokoliv zla.

Synonymem této nenahraditelné lidské lásky bylo vždy mateřské srdce. Podaří-li se ďáblu otrávit přímo tento pramen, je to již jen otázka času, kdy člověk zahubí sám sebe. I v minulosti se sahalo občas v tíživé situaci k tomu nešťastnému řešení, že bylo zmařeno rozvíjející se dítě. Dělo se to ojediněle a často pokoutně. Dnes nám masové sdělovací prostředky systematicky namlouvají, že je to samozřejmá součást životního způsobu a nezadatelné právo ženy. Má nás o tom přesvědčit početnost výskytu i zákonná legalizace. Všichni, kdo se na této propagaci podílejí, mají již své srdce stížené necitelností.

Ďábel, opice Boží, nechce nic

jiného, než aby místo obrazu Božího nastolil obraz svůj. Tvrdost srdce jako znamení doby se pak projevuje na mnoha místech od bezohlednosti ke starým a nemocným lidem, týrání dětí přes neobyčejně brutální zločinnost a bezohledný terorismus až po četné války, vedené způsobem, který překonává dosud známé formy barbarství. Ale tvrdostí srdce jsou postiženi i politikové tohoto světa (včetně mnohých, kteří si říkají křesťané), kteří o těchto hrůzách jen formálně a neúčinně rukují a přitom se topí v korupčních aférách a zajišťují si podmínky pro astronomické zisky na úkor chudých a ubohých. Z těch astronomických zisků se pak subvencují propagační kampaně, které mají účinně vymydlit lidské mozky pro přijímání tohoto životního způsobu. Cestu k lidem mají otevřenou, protože „hlásná trouba“ se stále dokonalejšími technickými parametry a rostoucí nabídkou programů se stala privilegiovaným „členem rodiny“, od něhož se necháváme zaplavovat důmyslně promyšlenými a atraktivně zabalenými nepravdami a polopravdami, třeba non stop.

Ti, kdo se odvažují proti tomu vystoupit, jsou s narůstající nevolí diskriminováni jako fundamentalističtí a středověcí nepřátelé svobody a pokroku, a tedy i lidstva vůbec. Co je to jiného, než další projev převrácení hodnot.

Je tu způsob boje tvrdosti srdcí, který nelze nijak zakázat ani zvenku omezit: rozvíjení vlastní dobroty. To je důvod, proč nás Spasitel i jeho Matka poukazují především na svá srdce. Nejen že udělali, ale ustavičně dělají všechno pro to, aby nás přesvědčili a uchvátili svojí dobrotou a láskou. I srdce ztvrdlá, která se k nim přiblíží, dokáží obnovit žářem své lásky.

Nedivte se, bratři, jestliže vás svět nenávidí! My víme, že jsme přešli ze smrti do života, protože milujeme... Kdo nemiluje, zůstává ve smrti (Jan 3, 13n).

Václav Uherský

**/ Katolický kněz J. Jandourek se nám svého času snažil na stránkách Katolického týdeníku namluvit, že jde o nevinné hrátky s čertem. Ale tento kněz, jak sám o sobě prohlásil v Souvislostech, je pouze v „námezdním poměru k církvi“. Takové proroky by ovšem církev měla „přestat platit“.*

BUĎ DOBRÝ

Z myšlenek J. Guiberta

Spisek o dobrotě a dobrotivosti, který Vám předkládáme, je právě v přítomné době velmi aktuální.

Dvě světové války, které se přehrnaly v době tak krátké, změnilly tvář světa a změnily také do jisté míry člověka.

* * *

Je nebezpečí, že v rychlém tempu vnějšího vývoje a hlučného dění hlas svědomí, který nás nabádá k dobrotivosti, bude přehlušen nebo že si sami nedopřejeme času, abychom si vzpomněli na zákon dobrotivosti, který musí být splněn, nemá-li zaniknout svět.

Je pravda, že pokrok ve světě, inspirován ideami křesťanskými, čelí bídě a nouzi všech pracujících a slabých lidí. Sociální spravedlnost, již učení katolické církve všemožnými způsoby razilo cestu, spěje stále výše a výše.

Přesto však není zbytečno mluvit o dobrotivosti a připomenout si příkaz: Buď dobrý!

Vždyť o každém lidském díle rozhodne duch, ve kterém se dílo koná. A lidí nešťastných, prožívajících nejrůznější duševní bolesti a muka, je dnes více než kdy jindy.

Ať se tvář vnějšího světa jakkoliv mění, láska k bližnímu a mravní vzestup každého z nás zůstávají základem lidského štěstí a lidského vývoje ke snesitelnému spoluzítí všech lidí a národů.

Je mnoho velkých a zvůčných hesel, která dnes ovládají svět a veškerý lidský pokrok.

Splněný příkaz „Buď dobrý!“ však rozhone, prospějí-li nám ostatní hesla a cíle nebo ne. Snad se někomu slova o dobrotivosti budou zdát příliš mírná, snad se budou zdát spíše slovy slabosti než síly.

Radíme každému, kdo by tak smýšlel, aby se vážně pokusil být dobrý, a pozná, kolik síly je zapotřebí, abychom tento zákon mohli splnit. Poznává však také, kolik nové tvůrčí síly pro osobní a společenský život plnění tohoto mírného příkazu v něm probudilo.

A pozná také onen vnitřní klid, ono hluboké štěstí, kterým se dobrotivost odmění tomu, kdo ji v životě nejen vyznává, nýbrž také plní.

Poznáte tajemství, ze kterého se rodí síla těch, kteří svůj život zasvětili bližnímu, a ze kterého se rodí životní radost těch, kteří jsou předmětem lásky k bližnímu.

Není lidské vlastnosti, kterou bychom více milovali, než je dobrota.

A přece: Není povinnosti, kterou by bylo nutno připomínat naléhavěji, než je příkazání: Buď dobrý!

Člověk otvírá dobrotě rád své srdce, protože mu slibuje radost.

Touží po ní a očekává, že zahojí jeho rány. Rány, které nás bolí, bývají nejčastěji tyto: duševní bolest, nepochopení, opovržení a - nikoli na posledním místě - opuštěnost.

Jediná dobrota je dovede zmírnit a někdy i vyléčit, ztišuje bolest projevem lásky a dobročinnosti.

Promíjí chyby.

Snaží se pochopit nepochopené a pronásledované, a tím znižuje hořkost z každého pokoreni.

Jen z dobroty prýští ona čistá láska, která zbavuje bezútěšnou samotu její hořkosti a mírní smutek opuštěných duší.

Avšak v míře příliš velké očekáváme dobrotu od jiných. A jen neochotně ji podporujeme ve svém srdci, abychom ji nabídli jiným.

A proto je třeba probudit k plnému životu cit dobroty, jež Stvořitel vložil do lidské duše a jež sebeláska tak často utlumuje.

Každý projev dobroty je pokrokem toho, kdo jej vykonal.

Je vítězstvím lidství nad nízkými sklony naší přirozenosti.

Zjednává nadvládu lepšího já v nás a pozdvihuje nás v naší skleslosti.

Osvobozuje nás od jha hrubých vášní a podřizuje je zákonu Božím.

Není nic lepšího nad dobrotu.

Kéž se v srdci čtenářově zrodí touha po dobrotě, přání, být dobrý.

Pak tato prostá úvaha dosáhla svého cíle.

Co je dobrotivost, nelze přesně určit a vyjádřit, spíše to cítíme.

Je více v srdci než v rozumu.

Zdá se na první pohled tak jednoduchá.

Kdo však přihlédne blíže, tomu se jeví jako něco velmi složitého.

Dobrotivost není zvláštní ctnost, je to spíše vzácný souhrn četných ctností.

Projevuje se v oblasti citové ve formě laskavosti, přívětivosti, ochotnosti, něžnosti.

Rozhoří se v nadšení, zrcadlí se v šlechetném jednání, v oddanosti, v sebezapření.

Častěji se s ní setkáváme v její trpné podobě, jako je trpělivost, snášlivost, povolnost, shovívavost, kdy zapomíná na sebe a odpouští křivdy.

Mnoho ctností vytváří bohatství a krásu dobrotivosti, jež je jako náruč květin vzácných a půvabných svou vůní.

Co je tedy dobrotivost? Jaký je obsah tohoto pojmu? Vnitřní dispozice, nutkající člověka chtít a uskutečnit dobro jiných, tak asi bychom mohli určit pojem dobrotivosti. Svě

kořeny má v hloubi duše. A to je také podmínka její opravdovosti a upřímnosti.

Obrací myšlenky a city k dobru druhého.

Tato tendence vůle vkládá nám do úst slova přízná a nutí k projevům přátelské oddanosti. Člověk je dobrý v oné míře, kterou zapomíná na sebe, kterou se věnuje jiným a obětuje se pro dobro svých bratří.

Vrcholným znakem dobrotivosti je nezištnost, jež staví člověku před oči pouze dobro bližního.

Jiným znakem dobrotivosti je skromnost. Neoslňuje jako vzlet velkých duchů a nehlozojí jako vojácká mužnost.

Skryta jsou v stínu a tichosti, koná dobro. Je jednou z těch pokorných ctností, jež podle slov sv. Františka Saleského rozkvétají u paty kříže.

Nejsou však nakonec polní květiny užitečnější a cennější než cedry Libanonu?

Dobrotivost nemá menší cenu proto, že vrhá méně lesku.

Nevyvolává obvyklý obdiv, ale získává lásku. Dotýká se duše až v těch nejhlubších hloubkách a zmocňuje se neodolatelně srdce.

Sv. apoštol Pavel ji klade nadevše: „Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, kdybych měl dar prorocký a znal všechna tajemství a veškerou vědu, kdybych měl odvahu vydat své tělo plamenům, kdybych však neměl lásky, nebyl bych ničím, jako měď zvučící a jako zvonec znějící“. „...kdybych však neměl lásky...“ Sv. Pavel těmito slovy chce říci: ... kdybych však neměl dobrotivosti ... Tyto myšlenky přijal sv. Pavel ve škole Mistrově.

Ježíš Kristus, v němž ctíme samotného vtěleného Boha, skryl všechnu svou vznešenou velikost, aby projevil tím více svou nekonečnou dobrotivost.

Utajil svou slávu, zahalil své vědění a neprojevoval svou všemohoucnost znamením na nebi.

Chtěl být pouze dobrý.

„Přijďte ke mně všichni a já vás potěším. Kdokoliv ke mně přichází, nebude odpuzen“. Nikdy se od nikoho neodvrátil, otevřel každému svou náruč, lidem nízkým, chudákům, hříšníkům, všem, jimiž jinde pohrdali.

On, Jenž mohl tak oslňovat, nechtěl nic než milovat a být milován.

Také svým učedníkům nepřikázal nic většího, než aby se milovali a byli milováni. Nebudou ho hodni, leč když nedolomí třtiny nalomen a neuhasí knotu doutnajícího. Dobrota přibližuje Boha lidem.

Člověk, jenž není dobrý, nedojde nikdy lásky.

Výše, na níž stanula duše, neměří se podle slávy, ani podle vnějšího lesku. Měří se podle dobrotivosti.

Není třeba vychvalovat dobrotivost. Známe její cenu a její význam. Oblažuje nás, když prýští z naší bytosti jako nejčistší hlas naší duše. A když toužíme dát jiným něco ze

svého života, zapojit jiné bytosti v okruh svých myšlenek a do směru svých tužeb, stává se naše dobrota silou podmaňující duše.

Dobrotivost jiných nás přitahuje a okouzljuje. Získává nás, neboť slibuje naplnění naší touhy po štěstí.

Otvíráme jí své srdce zcela bez rozvahy, jako květ se otvírá vycházejícímu slunci.

Vdechujeme ji jako svěží vzduch,

po němž dychtí naše hrud'.

Jsme-li smutni, stačí potkat tvář prozářenou dobrotivostí a najdeme znovu radost. Jsme zmítáni nepokojem. Milé, povzbuzující slovo stačí, aby nám vrátilo mír. Jsme tisknuti úzkostí až k zemi. Pouhý projev oddanosti, jenž v nás vzbudí pocit bezpečné opory, dodá nám znovu důvěry.

BŮH NA NÁS ČEKÁ

(4 .)

V našem čtvrtém setkání nás sestra Briega přivádí k hlubšímu pochopení největšího daru - Eucharistie.

Víra nikoliv emoce

Lidé za mnou přicházejí a říkají: „Já nenacházím ve mši nic zvláštního. Pociťuji dokonce nudu. Daleko více mi dává modlitební společenství. Tam je to daleko živější, cítím se tam dobře.“

Mám na to tuto odpověď: Víra a prožívání jsou dvě různé věci. Ježíš nikdy neřekl: „Tvé city tě zachránily!“ nebo „Tvé prožívání tě uzdravilo.“ Chválil lidi za jejich víru a důvěru. Víra znamená důvěru v to, co nevidíme. Ježíš řekl: „Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili!“

Je to velká výzva pro nás katolíky. Nejsme schopni objasnit Eucharistii, protože je tajemstvím. Bůh oceňuje nikoliv to, co chápeme hlavou, nýbrž to, čemu věříme v srdci. City nezpřítomňují Pána v Eucharistii. Je to síla Ducha svatého, působící prostřednictvím vysvěceného kněze, která způsobuje, že Ježíš je pro nás přítomen v Eucharistii. I když neprožívám a nepociťuji vůbec nic, Ježíš je přesto přítomen.

Naopak mohu se účastnit modlitebního společenství, sníst kousek chleba a vynakládat úsilí, abych přivolał Ježíše, ale nic se nepromění. K tomu je třeba moci, kterou kněz získává prostřednictvím svátostného svěcení.

Někdy se ptám sama sebe, zda skutečně věřím, že Ježíš je přítomen v Eucharistii. Věřím, že je to ten dar, který nám byl slíben v šesté kapitole Janova evangelia? Jen si vzpomeňme, že mnoho Ježíšových učedníků a posluchačů nebylo schopno uvěřit, když řekl, že musí jíst jeho Tělo a pít jeho Krev.

Bylo to snadné přijímat Ježíše, když dělal zázraky a ukazoval nejrůznější znamení; ale je obtížné uvěřit, když nechápeme a nemůžeme vidět věc na vlastní oči. Pro křesťany to znamená výzvu. Jsme povoláni, abychom uvěřili, že Ježíš je skutečně přítomen v Eucharistii a že nás miluje.

Stejně výzvě byli vystaveni i jeho učedníci. Bylo to pro ně dokonce ještě těžší. Nemohli ještě vycházet z toho, co již víme my, že Ježíš vstal z mrtvých a že dal o letnicích velké svědectví a že máme k dispozici dvou-tisíciletou tradici.

Představme si si živě onu scénu. Ježíš stojí před nimi ve své bílé nesešivané sukničce. Hovoří ke svým učedníkům krátce po tom, kdy rozmnožil chléb a ryby, aby je nasýtil v jejich hladu.

Říká jim, že je miluje. On je chléb života. On bude jejich pokrmem. Musí jíst jeho Tělo a pít jeho Krev. Říká jim, že jdou za ním jen proto, že je zázračně nasýtil, ale On sám je skutečným chlebem, který sestoupil s nebe. Ne jako Mojžíšova mana, která je má zachránit. Tato mana by jim nezaručila věčný život, ale chléb, který On dává, pochází od Otce a dává život věčný. Říká jim, že On je tím chlebem. Říká jim znovu a znovu, že musí jíst jeho Tělo a pít jeho Krev.

Přečtěme si to. Je to všechno v šesté kapitole Janova evangelia. A nastává chvíle, kdy na něj učedníci nechápavě hledí. Připadá jim za těžko uvěřit tomu, co říká. Jak mohou jíst jeho tělo a pít jeho krev? Co je to za učení? To zní přímo strašně. Dívají se na toho muže a on jim tvrdí, že jim dá sám sebe za pokrm.

Připomeňme si, že to bylo ještě před zmrtnýchvstáním. Žili spolu s Ježíšem, který se nacházel ve svém těle. Vypadal jako každý jiný muž, neboť byl skutečným člověkem, doopravdy člověkem. Žádal po nich, aby uvěřili nesmírně těžké pravdě.

Mnozí řekli: „Až doposud hovořil důvěryhodně. Ale to, co říká teď?“ A mnozí kroutili hlavou a odešli pryč od Ježíše.

Co dělá Ježíš? Šel za nimi a řekl: „Neodcházejte. Vy mě nechápete. Později vám to vysvětlím!“ Řekl snad: „Já vám to usnadním, abyste uvěřili. Já jsem to nemyslel tak, jak vy tomu nyní rozumíte.“?

Neřekl nic takového. Víte, co udělal? Nechal je odejít. Zarmoutilo jej, že tak mnozí zapochybovali a nechtěli jej dále následovat.

Pak se obrátil k těm mužům, které chtěl zplnomocnit, aby mohli zprostředkovat jeho jako pokrm pro církve. A vyzval je: „Co soudíte vy? Chcete mne také opustit?“

Neulehčil jim to. Umíme si představit ty ubohé učedníky? Milovali ho doopravdy. Ale současně si museli myslet: „To je doopravdy těžké na pochopení.“ Petr, kterého pak Ježíš vybere, aby vedl jeho lid, promluví za všechny ostatní. I když nemohl rozumět tomu, co Ježíš mínil, prohlásil: „Ke komu půjdeme? Jsme přesvědčeni o tom, naučili jsme se věřit tomu, že jsi Boží Syn!“

Přijali to. Přijali Ježíše a milovali ho tak nesmírně, že uvěřili tomu, co řekl, i když vůbec nemohli pochopit, jak se to může stát.

V souladu s vírou katolické církve a s učením církevních otců musí být každý katolík schopen opakovat s přesvědčením Petrova slova: „Ke komu půjdeme? Jsme přesvědčeni o tom, naučili jsme se věřit tomu, že jsi Boží Syn!“

Děkuji Bohu za dar víry, že se mohu podívat na papeže Jana Pavla a říct: „Ano, věřím, že je to ten, koho si Ježíš Kristus vyvolil. Miluji katolickou církev a věřím!“ Jsem přesvědčena o tom, že Pán respektuje naši víru, tak jako ocenil víru apoštolů. Uzná naši poslušnost slovům, která nám předkládá učitelský úřad jeho církve, uzná naši věrnost tradici, učení a dogmatům naší víry. Ježíš neřekl: „To vypadá jako posvěcený chléb“. Ani neřekl: „Tento chléb bude požehnaný“. Nikoliv. Řekl: „Já jsem živý chléb, který z nebe sestoupil. Kdo jí mé tělo a pije moji krev, má život věčný“. A při poslední večeři, jak čteme u Matouše, Marka a Lukáše, Ježíš říká: „Toto je mé tělo, které se za vás vydává. Toto je krev Nového zákona, která se prolévá za mnohé na odpuštění hříšců“.

Mše sv. a víra v Eucharistii není založena na citech. Jsem si jista, že apoštolé nepociťovali nic velkolepého, když byli vyzváni k této víře v něco, co ani neviděli, ani nemohli chápat. A tak je tomu i při mši sv. Přistupujeme k Eucharistii s vírou

Petrovou a říkáme: „Věřím, že toto je živý Kristus, který sestoupil na oltář. A já jej skutečně přijmu.“

A já věřím, že při mši sv. skrze sílu Ducha svatého jsem nikoliv prožitkem, ale skutečně nekrvavým způsobem zúčastněna na golgotské oběti, mohu prožít utrpení, smrt a vzkříšení Ježíše Krista.

Ježíš trpěl jen jednou. Prošel svým umučením, smrtí ke vzkříšení jen jednou. Jak víme z listu k Židům, starozákonní kněží museli přinášet ustavičně oběti, aby se očistili od hříchů a přinášeli smíření. Ježíš přinesl jen jednu oběť, a ta byla dostačující, aby očistila svět a všechny lidi všech dob. Denně prožíváme s Ježíšem tento průběh oběti v nepřestávajícím zářku mše svaté.

Když doopravdy věřím, že potkávám zcela živoucího Ježíše ve mši sv., vyznávám, že jej potkávám dvěma zcela hmatatelnými a mocnými způsoby. Potkávám jej ve čtení Božího slova. Kněz nebo jáhen, který mi zvěstuje Písmo svaté, představuje mi skutečné živé slovo k mému očistění, aby mě uzdravilo a osvobodilo. Když pak přijímám Eucharistii, přijímám pokrm pro svou duši.

U Pánova stolu dostávám směr a vedení pro svůj pokrok v životě. V Eucharistii dostávám pokrm a posilu, abych to, co jsem právě z Písma svatého poznala, mohla skutečně žít.

Dotknout se Ježíše v Eucharistii

Chtěla bych vám vyprávět zážitky, které ilustrují tuto dvojí cestu, jak se setkat s Ježíšem, při čemž připomenu onu ženu, která se dotkla lemu jeho roucha.

Ten první je příběh jednoho mladého kněze. Telefonoval mi velice vzrušený a vylekaný. Právě se dověděl, že má rakovinu hlasivek a že se musí za tři týdny podrobit operaci, při které mu bude odňat hrtan. Jak mi řekl, byl celý zoufalý. Byl vysvěcen na kněze teprve před šesti roky.

Když jsme se spolu modlili, vycítila jsem, že Pán ode mne očekává, abych jej nasměřovala k Eucharistii: „Otče, mohu se s vámi nyní po telefonu modlit, a to také chci. Ale nepotkal jste dnes ráno Ježíše? Nepotkáváte jej každý den?“

Co jsem nevěděla, byla skutečnost, že tento kněz nesloužil denně mši svatou.

Řekla jsem: „Otče, když sloužíte mši sv., když pozvedáte hostii, když ji požíváte, potkáváte Ježíše. Žena se dotkla jen jeho roucha, ale vy se dotýkáte jeho samého, přijímáte jeho a jeho Tělo. Máte jej za pokrm. Je vám jasné, že Ježíš prochází vaším hltanem? Není nikoho lepšího, ke komu bychom mohli jít, než Ježíš. Proste Ježíše, aby vás uzdravil.“

Slyšela jsem v telefonu, jak pláče. Opakoval stále: „Děkuji, sestro, děkuji!“

Po třech týdnech šel na operaci. Později mi zavolal a vyprávěl mi, že nebylo třeba žádné operace. Lékaři zjistili, že nádor zmizel a jeho hlasivky byly jako nové.

Nikdy jsem se nedozvěděla jeho jméno. Po roce jsem se o něm dověděla ze zprávy jednoho jeho přítele. Před onemocněním tento kněz sloužil mši svatou sotva o nedělích a bral ji na lehkou váhu. Bůh použil zkušenosti s nádorovým onemocněním k tomu, aby změnil jeho život. Ten kněz je nyní zdrav nejen tělesně.

Stal se knězem, který je zaměřen na Eucharistii. Eucharistie je pro něho dobou, kdy se setkává s živým Ježíšem, tak jako žena u studny ve čtvrté kapitole Janova evangelia. Začal Ježíše potkávat u všech studní, kde pijeme, abychom již více nežiznili. Ano, zářky se dějí stále.

Jiné uzdravení skrze Eucharistii se stalo v Sydney v Austrálii. Jedna žena přišla na místo, kde jsme s P. Kevinem pořádali přednášky. Potkala se se mnou na jedné chodbě a prosila mne, abych se s ní modlila. Byla zoufalá, protože měla rakovinu žaludku. Lékaři jí řekli, že operace již nemá smysl, protože metastáza silně pokročila. Měla nádor, který byl zevně zřetelný jako velká boule.

Věděla jsem, že odpoledne má být mše sv. Řekla jsem jí, že se s ní budu modlit, ale chci, aby se účastnila mše sv. a přistoupila ke sv. přijímání a prosila Ježíše o uzdravení.

Jejím hlavním problémem byl strach před smrtí. Řekla mi: „Sestro, já mám takový strach ze smrti. Kdyby mne jenom Bůh zbavil této úzkosti!“

Poradila jsem jí: „Jděte a setkejte se s Ježíšem v Eucharistii. Ačkoliv nemohu nikomu říct, že bude uzdraven tak, jak si přeje, protože nejsem Bůh, jistě vám dá Ježíš sílu, abyste se mohla vyrovnat s tím, co je vaším břemenem na vaší životní cestě. Chce-li vás provést branou smrti, dá vám milost, abyste jí prošla bez té strašné hrůzy. A chce-li vám dát dále žít, dá vám milost, že budete zdravá.“

Nevěděla jsem, že byla právě u P. Kevinu, a ten jí řekl přesně totéž.

Bylo to brzy po ránu v sobotu. Když bylo večerní shromáždění, ta paní běžela středem sálu ke mně, vrhla se mi do náruče a volala: „Sestro, stalo se to, stalo se to!“

Zeptala jsem se, co se vlastně mělo stát. Odpověděla: Podívejte se na mne. Byla jsem u vás dnes ráno. Šla jsem na mši sv., jak jste mi poradila. Když jsem šla k sv. přijímání, řekla jsem si: Za malou chvíli se potkám s Ježíšem. Budu jej držet na své dlani a budu jej prosit o pomoc.“

Ačkoliv byla katoličkou, která

často přistupovala k přijímání, tentokrát se s opravdovou vírou podívala na sv. hostii a řekla: „Vím, že jsi zde skutečně přítomen. Když nyní vstupuješ do mne, sejmi ze mne můj strach. Jestli chceš, uzdrav mne, ale udělej něco pro mne!“

Řekla mi: „Právě jsem položila hostii na jazyk a polkla ji, když jsem ucítila, jak mé hrdlo doslova hoří a jak žár sestupuje až k mému břichu. Podívala jsem se na sebe, a boule zmizela.“

Žena byla uzdravena. Ráda bych věděla, jak mnoho z nás přistupuje k Eucharistii a je při tom přítomno jen tělesně, bez předpokládané víry, bez nadšení pro to, co právě konáme. Možná, že přistupujeme k Eucharistii jen pro užitek, který z toho máme, a nechválíme Boha za to, že on sám se nám vydává.

Víra je rozhodnutí. Musíme se k tomu přinutit. Pokud jde o mši sv., můžeme říci: „Nerozumím ničemu. Nic necítím, ale věřím!“

Když přistupujeme ke mši sv. správně disponováni, náš život se změní. Naše chrámy jsou často naplněny lidmi, kteří přicházejí a odcházejí stejně rozpoloženi. Ptáme se sebe samých: „Je to skutečně Ježíš? Nezměnil se? Neplní své sliby?“ Anebo je to tak, že nemám tu potřebnou víru, která by mu dovolila, aby se dotkl mého života a vstoupil do mé bídý?

On je stále tůž, včera, dnes, po všechny časy. On je Ježíš, který v evangeliu uzdravoval. Musí tedy dostát svému slibu a zajímat se o nouzi svých lidí.

Můžeme obviňovat kněze, že je odpovědný za nedostatek naší víry, když řekneme, že je nudný, že nemá charisma, aby s námi pohnul. Ale tady nejde o kněze. Tady jde o naši víru. Je pravda, že kněz naplněný opravdovou vírou nás může přivést o značný krok blíže ke skutečné modlitbě. Proto vyzývám při svých promluvách kněze ustavičně k hlubší víře.

My sami však musíme vidět a poznávat - přes všechny lidské slabosti kněží - co při mši sv. ztělesňují a co dělají. Kněz však nemůže stát jako překážka mezi mnou a Ježíšem. Církev nás zavazuje, abychom se účastnili mše sv. ne proto, že by to Ježíš potřeboval, ale proto, že jako dobrá Matka ví, že potřebujeme pokrm, abychom mohli žít uprostřed světa, který, jak řekl Ježíš, nás bude nenávidět, protože nenávidí Jeho.

Potřebujeme posilu na svou cestu: pokrm pro duši i pokrm pro tělo: to je to, co nám Ježíš dává ve mši svaté.

Náš Pán je Bohem velké lásky.

*(Z knihy Briega McKennové OSC
„Wunder geschehen wirklich“
vybral a sestavil L. Štula)*

SEBEVRAŽDA - VÝZVA PRO KŘESŤANY

V souzení jsem vzýval Hospodina k svému Bohu o pomoc jsem volal Na svém svatém trůně uslyšel můj hlas, mé volání proniklo až k jeho sluchu (Zalm 18,7)

Sestra Naomi je členkou „Společenství blahoslavenství“, které se schválením arcibiskupa v Albi působí na 25 místech ve Francii a v 26 biskupstvích ve světě (mj. i olomoucké arcidiecézi). Společenství Kromě praktického apoštolátu a modlitebních shromáždění organizuje trvalou adoraci před Nejsvětější svátostí.

Sestra Naomi pochází z ateistické rodiny. Obrat v jejím životě začal ode dne, kdy její o dva roky starší 24 letý bratr spáchal sebevraždu. Podává o tom sama svědectví:

Nic nenavštěvovalo tomu, že by mělo dojít k tragédii. Můj bratr měl zajímavé povolání, kolegové si jej velmi vážili, byl mladý, hezký, sportovní založený, účastnil se různých aktivit, byl seriózní a ochotný.

Důvodem jeho sebevraždy byla stejná nemoc, jakou trpí mnoho našich současníků. Vyrostli jsme jako bezvěrci a žili jsme v úplně ateistickém prostředí.

Můj bratr neměl o Bohu žádné tušení.

Mnoho křesťanů často vůbec neví o tom, že život ateisty je bezvýhodný a směřuje ke smrti. Smrt je pro něho velký spánek, nicota, do které upadneme a po které již nic nenásleduje. Když člověk nevěří v Boha, investuje co nejvíce do pozemského života. Ta velká touha po nekonečnu, po dokonalém štěstí, po uchvacující lásce, kterou nosíme v sobě, by chtěla být naplněna okamžitě. Chtěli bychom urvat ze života co nejvíce, protože víme, že smrtí všechno skončí.

Ale všechno, co děláme, abychom dosáhli štěstí, nám jen bere naše iluze a naplňuje nás rozčarováním. Vidíme velice rychle, že za vším, co děláme, ať už je to láska, hledání štěstí, práce, ve všem, co nabízí společnost, je zárodek smrti, která nakonec všechno zničí, protože všechno je jen chvilkové.

Nakonec dospějeme k bodu, kdy se zeptáme: „K čemu vůbec tolik utrpení? Proč se namáhat, když jsme ustavičně zklamáni a všechno skončí smrtí? Vyplatí se to vůbec žít?“

Když si můj bratr vzal život, byla jsem rozhodnuta, že udělám totéž. Rekl velice zřetelně to, co jsem si myslela ve svém nehlubším nitru i já: „Nemá to cenu, skončíme s tím. Nechci dále trpět!“

K bolesti z rozloučení s tím, koho jsem tolik milovala, přistoupilo celé rozčarování ze života. Všechno se mi zhroutilo. Život byl jedno jedině zklamání, plný příslibů štěstí, které nikdy nemohl splnit.

Jednoho dne jsem si řekla: „Co tě ještě vůbec drží? Stojíš, protože máš kosti a kostru. Ale jinak nic, ani v sobě, ani mimo sebe.“ Měla jsem hroznou úzkost, které mi nedovolovaly spát celé noci. Ležela jsem celé hodiny, zhroucená, s pocity tísně. Jediné, co

jsem ještě udělala, bylo přeložit nohu přes nohu.

V takových chvílích nemohou slova potěšit. Nic nemůže vrátit chuť k životu. Pokud znáte někoho takového, který to prožívá, jediné, co pro něho můžete udělat a k čemu je jen málo lidí ochotných, je prostě jen tak být u něho, jen tak zůstat s ním, beze slov. Když nevíte co říct, stačí jen takové nepatrné gesto, takový náznak pozvání, i když to jakoby nic neznamená. Musíme si být vědomi, že tento člověk snad už nemá sílu ani položit nohu přes nohu. Není třeba mnoho mluvit, stačí přání, být zde a provázet toho druhého s láskou krůček za krůčkem.

V té úzkosti, která mě přepadala i přes den znovu a znovu, desetkrát, patnáctkrát za den, měla jsem stále před očima tvář mého bratra, jak jsem ji viděla před sebou v rakvi při pohřbu. Vždycky, když se mi před očima zjevil ten obraz, přepadl mě strašný smutek. Tak to šlo dva roky.

Pak jsem dostala nápad zkusit se obrátit na Boha. Učila jsem se chápat, že je přítomen. Pociťovala jsem jeho přítomnost plnou něžnosti, pociťovala jsem pohled, který uprel na mne. Život už nesměřoval kamkoliv, nýbrž k míru a harmonii. Jsem něčím v tom velikém kosmu a snad se tu někde najde trochu lásky.

Od té doby jsem se začala obracet k Bohu. Ale byla jsem ještě velice zraněná, nesla jsem v sobě od své puberty znamení smrti. Byla jsem uchváčena Ježíšem, pochopila jsem, že je dobrotivý a plný lásky. Ale život věčný pro mne ještě stále nebyl.

Chtěla jsem po tomto životě zemřít, nechtěla jsem žít na věky, tento život s jeho trápením mě zcela stačil. Pomyšlení, že bych měla žít věčně, ve mně vyvolávalo odpor.

Nezačala jsem hned doufat. Jen pomalu, pozvolna se probouzela důvěra k Bohu a k jeho lásce. Přesto stále mě brzdila myšlenka: „Dobře. Miluje mne a dává mi to nejvše. Ale přesto není schopen zabránit katastrofě, která by se mi mohla přihodit.“ Byl pro mne jako dobrý přítel, který dělá všechno možné, aby mi projevil lásku, ale konec konců nemůže pro mne mnoho udělat. Nemohla jsem mu zcela důvěřovat. Nebyla jsem schopna odevzdat mu svůj život.

Jednoho jsem jsem zašla do Společenství blahoslavenství. K jedné ze sester promluvil Pán. Řekla:

„V našem shromáždění je mladá žena, která má asi 30 let, která ve svém životě ztratila milovaného člověka. Náš Pán jí prosí o prominutí, že připustil smrt toho člověka.“

Pak se na chvíli odmlčela a konečně dodala: „Je to zvláštní, já vidím jeho tvář.“ Věděla jsem, že ta slova jsou adresována mně, neboť v tutéž chvíli jsem i já měla před očima tvář svého bratra.

Otřáslu mnou vědomí, že Bůh se o mne zajímá, že mi ukazuje svou lásku a ví, co se odehrává v mém srdci.

Co mnou ale nejvíce otřáslu, byla tato Boží pokora před mým utrpením. Že se udělal malým, aby mě prosil za odpuštění.

On nebyl odpovědný za smrt mého bratra. Můj bratr jednal zcela svobodně až do posledního okamžiku. Zcela dobrovolným úkonem své vůle udělal konec svému životu. Bůh za to nemohl. A Bůh, který za to nebyl vůbec odpovědný, mě žádá o prominutí. To pro mne znamená:

„Prosím tě za prominutí, že nechávám člověka jít až do krajnosti, protože mu chci nechat jeho svobodu, aby si zvolil, jak chce žít. Ale ujistiťuji tě, že moje láska bere na sebe důsledky této svobody až do samého konce.“

Protože Boží láska je větší než to zlo, které působí lidská svoboda, byla jsem jista, že můj bratr je zachráněn. Věděla jsem že spatřil světlo, že spatřil Boha, že byl pozdvižen Boží láskou. Věděla jsem, že neupadl do nicoty, že Boží láska obrátila k dobrému i to krajní negativní gesto. Poznala jsem, že Boží láska vzala na sebe i celé mé zoufalství, všechno, co bylo v mém srdci, že je mým přítelem a že jím bude i v okamžiku mé smrti. On je pánem života, on zvítězil nad smrtí. Od té chvíle ze mne spadla všechna úzkost a přestala jsem vidět tvář mého mrtvého bratra.

Pomalou jsem nabyla důvěry. Pochopila jsem, že mohu říct Bohu své úplné ano, bylo to jako smlouva mezi námi dvěma, nemohlo se mi stát nic skutečně špatného, mohla jsem mu odevzdat celý svůj život mít k němu stále větší a větší důvěru.

Jestliže jsou ve vašem okolí lidé, kteří něco takového prodělali, měli byste jim pomáhat. Nesmíte zapomenout na jedno: Sebevražda mladých lidí silně přibývalo a je jich až do věku třiceti let velmi mnoho.

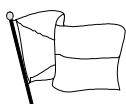
Uvědomte si, že situace mladých lidí je strašlivá. Mladí již nemají žádnou naději, protože nevidí žádnou budoucnost. Místo abyste mysleli, že kolem sebe kopou na všechny strany, místo výčitek, že dělají hlouposti a nechovají se tak jako vy, snažte se pochopit jejich drama, které uvnitř prožívají. Potřebují naši lásku, a ne naše odsouzení.

Pokaždé, když máte před sebou mladého člověka, myslíte na to, že více či méně okusil něco ze sebevraždy, buď na ni myslel sám, nebo ji zažil ve svém okolí. Ve všech třídách, které navštívíme, při každém setkání, která máme s mladými lidmi, zjišťujeme, jak velice se jich osobně tato otázka dotýká. Jsme-li křesťané, nemáme právo nechat bez pomoci nikoho, kdo je ohrožen sebevraždou. Mladí lidé mají právo na to, aby se jim otevřel přístup k naději a získali jedinou život věčný.

Je naší povinností říci jim, že je Bůh, který je má rád a který jim garantuje život věčný, ze tento život je jen dobou přípravou, abychom dosáhli Boží lásky a věčného štěstí.

Budeme-li mlčet, kdo jim to řekne? Co se s nimi stane? Necháme je utonout v jejich omylech a jejich zoufalství a budeme se muset zodpovídat, že jsme jim neukázali cestu k životu?

-Iš-

**KARDINÁL VLK -
NÁVŠTĚVA
ÍRÁNSKÉHO
VELVYSLANCE**

Praha 23. 12.: Pražského arcibiskupa kardinála Miloslava Vlk a dnes navštívil velvyslanec Íránské islámské republiky pan Rasoul Mohavedian Attar, který vyslovil panu arcibiskupovi blahopřání k jeho nedávnému jmenování kardinálem a členem Papežské rady pro sdělovací prostředky a také k vánočním svátkům. Zdůraznil, že Kristus je jako jeden z proroků ctěn i muslimy. Oba představitelé hovořili o vztahu křesťanů a muslimů v Evropě a v islámském světě, o vzájemném dialogu mezi oběma náboženstvími a o problémech s tím spojených. Velvyslanec pan Rasoul Movahedian Attar působí v diplomatických službách své vlasti již delší dobu, byl generálním ředitelem oddělení pro země střední a východní Evropy na íránském ministerstvu zahraničí, zastupoval svou zemi jako velvyslanec v bývalém Sovětském svazu a od roku 1991 působí v Praze. Rozhovor byl veden v otevřeném a přátelském duchu.

**KARDINÁL VLK - DOPISY
DO SARAJEVA A ZÁBŘEHU**

Praha 23. 12.: Kardinál Miloslav Vlk zaslal dnes dopis sarajevskému arcibiskupovi kardinálu Vinko Puljičovi, ve kterém ho ujišťuje, že zvláště v těchto dnech myslí na věřící a lid Bosny a Hercegoviny. V dopise dále píše: „Cítím a nesu s Vámi - nejen já, ale i celá církev v naší republice - Vaši těžkou situaci. Když se dívám do jeslí a vidím bezmocnost všemohoucí lásky, která přišla zachránit svět, znovu věřím, že nenávisť a zlo může a musí být poraženo. Věřím, že se to nestane jen naší silou a lidskými zbraněmi, ale mocí a pomocí Boží.“ V závěru arcibiskup Vlk ujišťuje svými modlitbami a vyzývá k nim zvláště o těchto svátcích i všechny věřící.

Záhřebského arcibiskupa Franjo kardinála Kuhariče ujišťuje, že na něho a jeho zemi a věřící, které poznal při návštěvě Zábřehu, trvale pamatuje ve svých modlitbách. „Zvláště prosím i se všemi věřícími Knížete pokoje, který přinesl mír lidem dobré vůle, aby ho přinesl i na Balkán,“ končí svůj dopis kardinál Vlk.

**KLÁŠTER
TEPLÁ U MARIÁNSKÝCH LÁZNÍ -
BILANCE**

Teplá 23. 12.: Premonstrátský klášter v Teplé navštívilo letos přes 70 tisíc návštěvníků z domova i z ciziny. Mnoho z nich se účastnilo bohoslužeb v opatském chrámu Zvěstování Páně a podle vyjádření tepelského převora P. Hugo Pitla byli osloveni duchovním a kulturním dědictvím blahoslaveného Hroznatya a tím, jak klášter pracně povstává ze svého poničení. Zatímco loni byla opravena Hroznatova kaple v kostele, v letošním roce byly restaurovány nástropní malby a štuky v presbytáři a část kláštera. Finančním zdrojem jsou výhradně dary věřících, opravy probíhají bez státní dotace. Historická a studijní knihovna, která má na 100 tisíc svazků knih z různých oborů tištěných v mnoha jazycích, je rovněž přístupna veřejnosti. Návštěvníkům je k dispozici průvodcovská služba. Vzhledem k tomu, že zakladatel kláštera český šlechtic Hroznata je patronem všech pronásledovaných, došlo zde jako každoročně k setkání politických vězňů, příslušníků PTP. Dále se zde setkaly početné skupiny české a německé mládeže, mezinárodní organizace Opus bonum, profesori a ředitelé církevních škol, lékaři, kněží a různé skupiny věřících plzeňské diecéze. V těchto činnostech chce klášter pokračovat i v budoucnu, aby tak podle převora Pitla sloužil duchovním a kulturním potřebám západních Čech.

**CHARITA LINEC - POMOC
RUKOU DĚTEM**

Linec 23. 12.: Stále více dětí z oblasti Bílé Rusi, ozářených černobylskou katastrofou v roce 1986, trpí rakovinou. Diecézní charita v Linci chce zmírnit utrpení postižených běloruských dětí a sbírá proto peníze na výstavbu pavilonu v dětské klinice v Minsku, kde by se mohly zdarma ubytovat děti a jejich příbuzní během chemoterapie. Stavbu domu řídí rakouský misionář Bela Lanyi, stavební a řemeslnické práce zajišťují zdarma věřící z Horního Rakouska. Má se rovněž doplnit vybavení dětské kliniky pro léčení nádorů, které je v dezolátním stavu.

Dne 22. 1. 1995 je tomu rok, co byl na Věčnost povolán pan
Mgr. Miloslav Trmač
středoškolský profesor v.v. ve Znojmě.
O modlitbu a vzpomínku prosí
rodina Trmačova.

Dne 21. ledna 1995 se dožívá 70 let vzácný a obětavý kněz

P. Bohuslav Cemper

kanovník Stoliční královské kapituly sv. Petra a Pavla v Brně, farář v Brně na Křenové a předseda duchovní rady Orla. Za jeho dlouholetou péči o duše mu z celého srdce děkují a mnoho Božích milostí, pevně zdraví a ještě hodně požehnaných let pod ochranou Neposkvrněné vyprošují farníci, přátelé, členové Orla a MO KDU-ČSL.

**JESTLIŽE VÁS SVĚT
NENÁVIDÍ,
MNE NENÁVIDĚL
DŘÍVE NEŽLI VÁS.
(Jan 15,18)**

To, s čím se setkáváme u některých dnešních publicistů, není jen hledání senzací, ale cílevědomé špinění a pošlapávání hodnot, které se netýká jen osob, ale i dalších institucí jako je rodina, společenství, náboženství. Tyto hodnoty v jejich povědomí nemají nadále žádnou cenu, ačkoliv nejnovější dějinná skutečnost dokládá, že marxismus se zhroutil právě kvůli jejich popření a pošlapání.

Ty osobnosti, které svým praktickým životem obzvláště výrazně svědčí o platnosti evangelia, stávají se pak nutně těmito odpůrcům Kristova kříže solí v oku. Tak se publicistika pokusila pošpinit Marii Markétu Alacoque, Marii Goretti, H. Urse von Baltazara, Karla Rahnera a Teilharda de Chardina.

O nejnovější „skandál“ toho druhu se pokusila 8. listopadu jedna soukromá televizní stanice Channel Four, která si vzala za cíl „demontovat“ matku Terezu z Kalkaty. To, co velkého udělala, je prý obyčejný bluf. Označil matku Terezu za bezohlednou fundamentalistku, která se stýká s krvavými diktátorem Duvalierem z Haiti, s jedním americkým milionářem a pomohla si podvodky k obrovskému jmění. Její útluky popisuje film jako ubohá beznadějná doupatka. Její vyznamenání má být symbolem vítězství pravcového konzervativního křídla v církvi.

Süddeutsche Zeitung označily film za nechutný a londýnské Times napsaly, že to zapáchá nenávistí vůči všemu dobrému a krásnému, jestliže chce někdo ponížít ženu, která je příkladem dobroty a svatosti. Misionářky bliženské lásky působí ve 100 zemích, kde v 500 centrech poskytují péči 500 tis. rodin.

Britští diváci adresovali své protestní dopisy nikoliv do redakce televizního vysílání, kde by jednoduše skončily v koši, nýbrž těm firmám, které zadávají televizi své reklamy. To mělo velmi dobrý účinek, protože firmy se cítily poškozeny tím, že jejich inzerce se ocitla v sousedství programu, který vyvolal všeobecné odmítnutí.

-IŠ-

**Je možné být odborníkem ve svém zaměstnání
a zároveň žít náboženským životem v úplné odevzdanosti Bohu?**

Ano! Miles Jesu jsou katolickým laickým institutem, který sdružuje studenty a mladé odborníky, žijící společně komunitním způsobem života v úplné odevzdanosti Ježíši Kristu a Panně Marii. Konají tři sliby: slib chudoby, čistoty a poslušnosti. Jejich posláním je být kvasem ve společnosti prostřednictvím svých profesí.

Jsi-li mladý/á, bez závazků a cítíš-li se povolán/á k takovému způsobu života nebo snažíš-li se o rozpoznání své životní cesty, přijď na duchovní cvičení, která budou zaměřena na rozpoznávání povolání.

Ženy: 16. 2. - 19. 2. 1995

Muži: 22. 2. - 26. 2. 1995

Pište nebo volejte: Miles Jesu, Klatovská 20, 602 00 Brno (tel.: 05/744933)

GENERÁLNÍ KONFERENCE JEZUITŮ

Řím: V lednu začíná v Římě 31. generální konference jezuitského řádu, který má dnes na 23 tisíc členů. Generální představený Petr Hans Kolvenbach před novináři prohlásil, že řád i nadále působí podle přání zakladatele i v ohrožených oblastech, o čemž svědčí mučedníci v Salvadoru, Rwandě a jinde. V Indii a Mexiku pomáhají chudým. Na Sibiři a na Litvě otevřeli nové školy a pomáhají tak pozvednout úroveň vzdělání obyvatel. Ve své práci se podřizují podle svého slibu pastoračním plánům církve.

SETKÁNÍ EVROPSKÝCH CÍRKVÍ

Ženeva: V hlavním městě Švýcarska Grazu se bude konat v květnu 1997 druhé ekumenické setkání evropských církví. Jde o druhé podobné setkání - první se konalo v roce 1989 v Bazileji - a jeho organizátory jsou Rada evropských biskupských konferencí a Konference evropských církví. Zúčastnilo se ho na 500 delegátů. Hlavní téma zní „Smíření jako diakonie Boha a lidí“.

RŮŽENCE PRO MISIE

Misionáři z Afriky a Indie stále prosí o růžence pro chudé. Kdo by mohl darovat, zasílejte, prosíme, na adresu:

Římskokatolický farní úřad Misie
nám. Msgre Šrámka č. 4
box 225
729 25 Mor. Ostrava

RUSKÉ MENŠINOVÉ CÍRKVE DISKRIMINOVÁNY

Moskva: Menšinové církve a malé náboženské společnosti si stěžují na diskriminaci při navrácení konfiskovaného církevního majetku v Rusku. Zatímco ruská pravoslavná církev dostala nazpět podle zveřejněného seznamu 322 kostelů, dostanou luteráni jenom 14, muslimové 3, katolíci 2 a židé jednu modlitebnu. Katolický generální vikář moskevský, Antoní Hej, řekl v rozhovoru s novináři, že čtyři katolické fary v ruském hlavním městě mají v současnosti k dispozici jenom jeden kostel. „Otázka vlastnictví není právně upravena a záleží jenom na dobré vůli jednotlivých úředníků.“ Před ruskou revolucí v roce 1917 měla katolická církev v evropské části země více než 150 domů Božích.

KONVENCE O BIOETICE: VÝHRADY PROTI NOVÉMU NÁVRHU

Freiburg: Proti novému návrhu na evropskou Rámcovou konvenci o bioetice se vyjádřil katolický morální teolog z Mainzu Johannes Reiter. Předkládaný návrh vykazuje oproti dřívějšímu řádu zlepšení. Obsahuje ale také z etického hlediska pochybná nebo dokonce odmítnutíhodná ustanovení, píše Reiter v lednovém vydání freiburské „Herderovy korespondence“. V říjnu odmítla parlamentní komise Rady Evropy jednohlasně předložený návrh Konvence o bioetice.

V nynějším předkládaném návrhu Konvence, který byl donedávna pokládán za tajný a nyní byl uvolněn k diskusi a poradě, byl sporný článek 6 starého návrhu v podstatě zachován, poznamenal Reiter. Podle těchto směrnic by měly být možné zásahy u „osob nesvéprávných“, zatímco u „svéprávných“ by byly zakázány. Takové rozlišování naráží na všeobecné ustanovení o rovnosti. Ve výjimečných případech by měly být povoleny zákroky na „nesvéprávných osobách“, které by těmto samotným nepřinášely užitek, například ve prospěch lékařského výzkumu, říká Reiter.

Zde by šlo o jasné poškození lidské důstojnosti, protože by člověk v takových případech sloužil jako prostředek k účelu, zdůraznil morální teolog.

„Kde zůstala ochrana zárodku?“

V současném návrhu byl zachován také laxní postoj vůči výzkumu zárodku, řekl morální teolog. V návrhu byla sice zakázána „výroba lidských embryí jenom pro účely výzkumu“. Konvence ale dovoluje těm zemím, v nichž národní právo už umožňuje zárodečný výzkum, aby jej prováděly až do 14. dne vývoje embrya. Takový výzkum byl už prováděn legitimně v Dánsku a Velké Británii, zatímco v Německu je zakázán zákonem o ochraně embrya.

Reiter vyzvedá, že samotnými přímluvci embryonálního výzkumu uváděné výzkumné cíle a lékařské využití neopravňují zacházení s lidským životem, protože zpochybňuje nedotknutelnou důstojnost tohoto života. V embryonálním výzkumu by se mělo v celé Evropě dosáhnout standardu německého zákona na ochranu embryí.

Kathpress Nr. 300, 31/12 1994

VATIKÁN: V ROCE 1994 BYLO ZAVRAŽDĚNO 21 MISIONÁŘŮ

Vatikan: V různých částech světa

bylo v roce 1994 zavražděno 21 katolických misionářů. Uvádí to tisková služba vatikánské Kongregace pro šíření víry (služba Fides). Jak oznámila tisková služba Fides v Římě, nejvíce nebezpečnou zemí pro katolické kněze a řeholníky je Alžírsko. V této severoafrické zemi bylo usmrceno teroristy v tomto roce osm katolických misionářek a misionářů.

Kromě nedávno uvedených zastřelených čtyř příslušníků řádové společnosti Bílých otců přišly o život národním způsobem tři misijní sestry a jeden bratr Marista.

Rwanda: Zavražděno skoro 250 církevních spolupracovníků

Sedm zahraničních misionářů bylo zavražděno ve Rwandě, tři v Indii, jeden v Ugandě, jeden v Sierra Leone a jeden na Haiti.

Podle údajů služby Fides se musí ke smutné bilanci obětí tohoto roku dodatečně přičíst tři biskupové, kteří zahynuli na jaře během masakru ve Rwandě, 101 kněží, 45 řeholníků, 64 řeholnic a 28 jáhnů.

Kathpress Nr. 300, 31/12 94

OBSÁHLÝ PROGAAM SV. OTCE V ROCE 1995

Ekumenické setkání na nejvyšší úrovni, šest zahraničních cest, encyklika k ochraně života, různé iniciativy za mír, lidská práva a náboženskou svobodu a církevní přípravy na oslavy přelomu tisíciletí - papež a Vatikán mají pro rok 1995 obsáhlý pracovní program.

Jedním z vrcholných bodů v příštím roce bude návštěva ekumenického patriarchy Bartholomaia I. ve Vatikánu. Čestný nejvyšší představitel více než 300 milionů pravoslavných křesťanů se setká na svátek římského patrona Petra a Pavla koncem června s římským papežem. Podaří se průlom v katolicko-pravoslavných vztazích, které ustrnuly od doby politického převratu 1989? Dojde k novému začátku ekumenických vztahů? Už to, že dojde k návštěvě, je úspěchem, protože římská návštěva patriarchy z Cařihradu předpokládá souhlas ostatních pravoslavných církví.

Zvláště moskevský patriarchát je na katolickou církev nazlobený. Vyčítá Římu „agresivní“ metody v tradičně pravoslavných oblastech. Ruská pravoslavná církev tím myslí zřízení katolických hierarchických struktur, třeba biskupského sídla v Moskvě, ale také podporu dříve zakázané ukrajinské katolické církve, která žádá nazpět starý majetek a stará práva.

ALŽÍRSKO - ZEMĚ, KDE TEČE KREV MUČEDNÍKŮ UŽ PO 2 000 LET

Šok z vraždy čtyř kněží z řádu „Bílých otců“, působících v Alžírsku, zapůsobil hluboce na církevní představitel v severní Africe, v ostatních islámských zemích a ve Vatikánu.

Papež Jan Pavel II. odsoudil při generální audienci 28. prosince zavraždění těchto čtyř kněží jako „barbarský atentát“ a vyslovil naději, že oběť života kněží by se mohla stát „semenem nového smíření a míru“ v Alžírsku.

Ve slovech papeže zaznělo také něco ze slavného hesla prvních křesťanů, že krev mučedníků je „semenem šíření evangelia“. Tehdy, před 1 700 lety, měla tato slova oprávnění právě pro oblast dnešního Alžírka. První biskupové z Hippo Regius, dnešního východoalžírského města Bone, jsou uvedeni na významném seznamu mučedníků: Theogenes, účastník synodu v Kartágu roku 256, byl mučedníkem za císaře Valeriána, Fidentius, který následoval po Theogenovi, byl jedním ze „20 mučedníků“ za Diokleciánova pronásledování.

Následovníkem těchto krvavých svědků se stal o sto let později Aurelius Augustinus. Tomuto církevnímu učiteli vděčí Hippo Regius - a s ním církev v dnešním Alžírsku - za velký význam v historické paměti celé církve.

Pozdější zprávy o staré církvi v Hippo Regius pocházejí z 9. století. Jako v celé severní Africe byla církev potlačena islámským ovládnutím, i když zde prožila několik století obrovský rozkvět.

Misijní průkopník Charles Lavigerie

Od 15. století trvaly sice stále znovu pokusy především Španělů, aby se reconquista rozšířila také na severoafrické území. Tak bylo dnes druhé největší alžírské město Oran po staletí španělské a katolické a bylo vyklizeno až po pustošivém zemětřesení na konci 18. století. Vlastní církevní obnova v Alžírsku nastala až za francouzské nadvlády. Roku 1838 byla založena diecéze Alžír a roku 1866 povýšena na arcidiecézi. Kardinál arcibiskup Charles Lavigerie založil roku 1868 misionářský řád pro severní Afriku. Členové se oblékali po způsobu kabylských Berberů do bílé tuniky. Oděv dal řádu jméno: „Bílí otcové“. Roku 1869 založil Lavigerie také „Bílé sestry“ Generaláty obou větví měly své sídlo až do roku 1962 v blízkosti města Alžír.

Roku 1873 začali „Bílí otcové“ a „Bílé sestry“ s misíí mezi Berbery v Kabylei. Zde leží také město Tizi-Ouzou, kde se stala 27. prosince strašná vražda kněží. Otcové Charles

Deckers, Jean Chevillard, Christian Cheissel a Alain Dienlangard měli být původně uneseni šestičlenným ozbrojeným komandem. Očití svědkové uvádějí, že teroristé byli převlečeni za policisty. Vnikli do úřadovny řádové pobočky a vyzvali otce, aby je následovali na komisařství.

Kněz prohlédl úmysl. Poté byl ozbrojenci vyhnán ven a popraven. Tři ostatní „Bílí otcové“ se pokoušeli utéci. Na útěku byli teroristy zastřeleni.

Cíl extrémistů - „úplné vyhlazení“

Arcibiskup Henri Teissier z Alžíru věří, že přes strašné události - v minulém roce bylo už osm řeholníků zavražděno islámskými extrémisty - bude možnost mírového soužití křesťanů a muslimů také v Alžírsku. Arcibiskup ví o denním nebezpečí, v němž žije také on. Vždyť extrémisté si dali za cíl úplné vyhlazení křesťanství v Alžírsku. Že udeřili islámisté právě v Tizi-Ouzou, není žádná náhoda, vždyť Kabylei patří za rozhodné protivníky nejenom dnešních fundamentalistů, nýbrž také arabizace a islamizace podporované oficiálně alžírskou vládou od roku 1962.

V této severoafrické zemi žije ještě 20 000 katolíků. Arabsky mluvícím Alžírčanům se mezi nimi daří velmi dobře. Teissierova obec se skládá z evropských expertů a kvalifikovaných pracovníků, mezi nimi mnoho východoevropanů, z několika v zemi setrvávajících rodin „Pieds noirs“ a potomků berberských konvertitů z doby kardinála Lavigerie a ze studentů z černé Afriky. K nim patří také křesťanské manželky muslimů. Ještě v roce 1993 bylo napočítáno v Alžírsku 60 kněží - skoro výlučně řeholníků a 350 řeholnic. Prakticky všichni mluví plynule arabsky, velmi mnozí také berbersky.

Odvážní křesťanští laikové

V jednom interview s italským časopisem „Mondo e missioni“ mluví Teissier o odvážném vystupování také křesťanských laiků v dnešním Alžírsku, kde od roku 1992 zuří úskočná občanská válka mezi vládou a islamisty, která si od té doby vyžádala 20 000 mrtvých.

Teissier: „Znám jednu katoličku z Milána, která žije v jihoalžírském malém městě. Tam žije už 25 let a zabývá se vzděláváním žen. Musí navštěvovat 25 oáz. Muslimové z tohoto kraje neznají žádné jiné křesťany, jenom tuto paní, která je oblíbena a všem činí dobro. Jenom se všichni ptají: Jak to, že nemůže být taková žena muslimkou? Jak může, když je

přece nevěřící, sloužit všem lidem? Vůdcové říkají, že prý nemůže přijít do nebe, protože není muslimka. Pro lidi existuje jedna výjimka: Tato paní.“

Následkem šíření násilí v posledních třech letech, v nichž se vláda pokusila bez výsledku vyloučit zakázanou „Islámskou frontu spásy“, byl řeholníkům umožněn jejich nadřazenými návrat do Evropy. Gertruda Glotzbachová, generální asistentka „Bílých sester“, řekla Kathpressu: „Mnoho sester má strach. Lidé se ptají, kdo je vlastně bližní.“

„Bílí otcové“ chtějí zůstat

Podle zpráv řádového generalátu „Bílých otců“ v Římě chce asi 30 kněží, působících rozptýleně po celém Alžírsku, zůstat dále věrných své službě i po vraždě jejich čtyř bratří v Tizi-Ouzou.

Od doby, kdy přišla zpráva o zavraždění jejich čtyř bratří, jsou bratři žijící v římském generalátu „v šoku“, napsal pater Joseph Vandrisse, který pracuje po mnoho let jako vatikánský dopisovatel francouzského deníku „Le Figaro“.

Vandrisse poukázal v rozhovoru s „Kathpressem“ na to, že každý kněz jeho řádu se může v nebezpečné situaci svobodně rozhodnout o svém návratu z Afriky. Výjimkou bylo nařízení řádového představenstva v tomto roce po vypuknutí masakrů ve Rwandě, jímž bylo odvolání všech „Bílých otců“, žijících ve Rwandě.

2 000 z celkového počtu 2 300 řádových příslušníků „Bílých otců“ je činných ve 23 afrických zemích, označených jako nebezpečné, řekl Vandrisse. Zavraždění bratří v Tizi-Ouzou mluvili „famaškem“, řečí Berberů, stejně dobře jako svojí mateřštinou. Vandrisse: „Pro nás je Alžírsko tak trošku naší vlastí z toho důvodu, že tam byl založen náš řád. Cítili jsme se doma v Kabylei, kde se používá francouzsko-berberský slovník, vydaný jedním z našich bratří.“

Vandrisse zdůraznil, že „Bílí otcové“, činní v Alžírsku, pohlíželi vždycky na svoji přítomnost uvnitř islámu jako na sociální a kulturní úkol. Jeden ze čtyř zavražděných duchovních, belgický pater Charles Deckers, se zdržoval čirou náhodou v horách Kabyleje, kde si chtěl přes svátky odpočinout. Od založení řádu v roce 1868 bylo zavražděno v Alžírsku celkem 14 „Bílých otců“.

I když dnes sotva někdo sdílí naději z doby kardinála Lavigerie o vzplanutí křesťanského ohně z popela islámu v Alžírsku dneška, chtějí řeholníci zachovat svoji přítomnost v severoafrické zemi mučedníků.

Úvodem

Začátkem prosince m. r. sněmovna ve Flüelli-Ranft švýcarská křesťansko-demokratická lidová strana v čele s novým předsedou, advokátem dr. Lukášem Brühwilerem-Fréseyem (46). Krátký dvoustránkový program označuje „prohloubení lásky k Bohu a bližnímu za nejušlechtilejší motiv jednání“. Základní politické úsilí vychází z katolické sociální nauky. Asi třetinu členstva tvoří mladí lidé do 35 let. Doufají, že zmobilizují asi 10% obyvatelstva. Kongres byl zakončen mší sv., kterou celebroul Dr. Artur Utz, OP, z univerzity ve Freiburgu. Přinášíme podstatnou část jeho homilie.

Co je politika?

Již více než sto let dochází proti minulým staletím ke změnám ve společenských vědách i v politické praxi. Jedno vyžaduje dnes zvýšenou pozornost. Veřejný život se štěpí do různých segmentů a vrstev, ze kterých se vytrácí to, co nazýváme člověkem. Mluví se jenom o hospodářství, společnosti a státu. V hospodářství se mluví o kapitalizaci, produktivitě práce, konzumu a konfortu, aniž by se myslelo na vlastní hodnoty člověka, především také na jeho práci. Politikou se už nemyslí především starost všech o společné věci, o všechny hodnoty člověka, o dobro, které zahrnuje také morálku, nýbrž především se sleduje boj o moc. Situace dospěla ovšem k bodu, kdy moc je možno získat jen tehdy, když se ustupuje materialistickým a mravně pochybným tendencím společnosti. Dokonce i mnohým katolickým politikům se zdá nemožné zastávat se morálky, kterou hlásá církev.

Morálka podle většiny?

Jde to tak daleko, že i v církvi samotné pro mnohé platí pravda, kterou hlásá učitelský úřad církve, jen potud, pokud se shoduje s veřejným míněním. Církevní učení se tak podřizuje morálnímu rozpadu a deformovaným názorům materialisticky smýšlející většiny.

Situace, v jaké se ocitá katolík, který chce zůstat věrný Římu, je dnes překernější než v době „kulturního boje“ v minulém století. Tehdy měli ještě katolíci absolutně platné měřítko, totiž učitelský úřad církve. Toto měřítko se z vědomí mnohých v celém rozsahu vytratilo.

Co je třeba dělat? Máme se podřítit definici politiky, kterou mnozí nazývají „učení možného“, přičemž „možným“ se míní to, co odpovídá všeobecnému úpadku morálky? Skutečně konstatujeme, že katolíci v některých zemích těmto pochybným tendencím fakticky ustoupili a vysvětlují to tak, že je nesmyslné obhajovat v politice něco, co v konkrétní situaci vypadá bezvýhledově.

Položme si však otázku, zda morálně vysoce cenný program skutečně tak zcela bezvýhledový je. Z dějin víme zcela jasně, že stálé klesání do nemorálních hlubin znamená pro společnost cestu k neodvratnému zániku. Člověk, který nemá žádnou naději, poddává se slepě osudu, kterému, jak se domnívá, nemůže uniknout a který určitě vyplyne z dnešního morálního rozkladu. Křesťan nemůže s tímto fatalismem souhlasit. Pro něho se jeví lepší a zároveň bezpečnější vyzbrojit se zbrojí víry a milosti Boží, aby zabránil pádu do chaosu.

Úkol katolického politika

V této situaci se nacházíme my, kteří jsme se sešli před oltářem. Mysleme na to, že dvanáct prostých mužů, kteří neměli žádných studií ani neuzavřeli pakt s moudrostí tohoto světa, svět nakonec skutečně změnili.

Někdo by mohl namítnout, že těchto dvanáct nedělalo nic jiného, než že hlásali evangelium. Nezakládali však a nevytvářeli složitý sociální řád. To souhlasí jen pro sám začátek hlásání evangelia. Ale jejich následovníci udělali všechno pro to, aby odpovídajícím způsobem změnili i právní a sociální řád. Nejde o to obrátit společnost k evangeliu právní cestou, ale o to, vytvořit vnější i vnitřní podmínky i v oblasti práva, aby se mohli dostat ke slovu ti, kteří se zasvětili hlásání zjevené pravdy. Jak to však vypadá u nás ve Švýcarsku, vyvracejí se tyto právní podmínky z kořene. Příkladem je legalizace potratů, která i samotným křesťanským politikům připadá nevýznamná, a tedy i morálně ospravedlnitelná. S výmluvou na „nemožné“, protože se podle toho nikdo neřídí, shazují ze stolu požadavky absolutní morálky.

Přirozeně i věrný katolík ví, že se veřejný život neobejde bez kompromisů. Je však třeba se tázat, jaké kompromisy jsou morálně únosné. Morálně neúnosné kompromisy povedou každopádně jedině ke zkáze.

Je tedy nanejvýš naivní a krajně nemoudré se k takovým kompromisům snižovat. Když to říkám, mám na mysli kampaň, která se týká AIDS. Máme tu do činění s žádostivostí, která podléhá vlastní zákonitosti, a tou je skutečnost, že je nenasytná, tedy neuvažuje. Její důsledky jsou nevyčísitelné, pokud se „neléčí“ samotná žádostivost.

Od katolického politika se vyžaduje mnoho, především nezatížený, bezúhonný morální postoj. Bez toho nemůže docházet ke statečnému rozhodování i tváří v tvář posměchu a pohrdání. Katolický politik, aby neztratil v častých zkouškách a protivenstvích odvalu, musí prosit o sílu, dar Ducha svatého. Hrabě Klemens Droste Vischering, spoluzakladatel německého Centra v minulém století, muž skutečné svatosti stejně jako jeho právě blahorečená dcera Marie, trávil na kolenou před svatostánkem hodinu, dříve než odešel na zasedání parlamentu, kde se mělo projednávat něco významného, a soustředěně a usilovně se modlil. Modlitba patří k prvním povinnostem katolického politika. Tento úkol sice není uveden v programu strany, ale musí být zapsán v nitru těch, kteří se považují za politika jakožto hlasatele křesťanské pravdy.

Pro Boha a s Bohem

Stojíme na začátku velkého apoštolského díla, které vám vynese protivné poznámky a zlou kritiku nejen od nekatolíků, ale především od samých katolíků, kteří se cítí povoláni k tomu, aby přetvořili církev podle svého obrazu a učitelský úřad nahradili lidovým hlasováním. S ohledem na neshody uvnitř církve a na složitost problémů je dnes poslání katolického politika obtížnější a choulostivější než v dobách světce z Flüe. Vyžaduje to mnoho trpělivosti a pokory a v neposlední řadě také jednoty. Před námi je kamenitá cesta. Záleží zcela na tom, zda je vám bližší pravda nebo moc. Ale neklesejte na mysli. Nezapomínejme, že v modlitbě se opíráme o Boží moc. Tak tedy vykročme s odvahou vyzbrojeni zbraní modlitby. Bůh, s nímž bylo dílo započato, je také dokončí.

Schweiz. Kath. Sonntagsblatt
51-52/94
(Mezititulky redakce Světla)

MALÝ SLOVNÍK „NOVÉHO VĚKU“

Malý slovník New Age uzavíráme dnes abecedním seznamem všech uveřejněných hesel s uvedením čísla, ve kterém se heslo nachází. Nyní bude následovat ucelené pojednání o podstatě New Age.

alternativa	11 / 94
animismus	26 / 94
antroposofie	19 / 94
astrologie	30 / 94
bep	51 / 94
buddhismus	36 / 94
ekologie hlub.	49 / 94

esoterika	4 / 94
extáze	42 / 94
feminismus	25 / 94
Gaia	16 / 94
gnose	5 / 94
guru	9 / 94
hinduismus	37 / 94
holotropní iniciace	31 / 94
iniciace	12 / 94
karma	15 / 94
keltové	50 / 94
lámaismus	38 / 94
magie	23 / 94
maitreya	13 / 94
mantika	27 / 94
mantra	14 / 94
meditace	10 / 94
monismus	6 / 94

mystika	35 / 94
okultismus	41 / 94
OSHO	24 / 94
panteismus	18 / 94
reinkarnace	32 / 94
rozenkrucciáni	48 / 94
satanismus	34 / 94
spiritismus	40 / 94
sufismus	43 / 94
synkretismus	44 / 94
šamanismus	20 / 94
tantra	21 / 94
tao	17 / 94
teosofie	7 / 94
ufologie	45 / 94
vodnář	8 / 94
vědomí	52 / 94
zen	39 / 94

PERLA MORAVY - BLAHOSLAVENÝ JAN SARKANDER

9. část

STÁLE VÝŠ!

(JAN SARKANDER V PRAZE)

Třináctého května roku 1600 přišel Jan Sarkander náhle do Prahy, aby tam - opět na jezuitské univerzitě - dokončil svá filozofická studia. Jezuité se usídlili v Praze v klášteře svatého Klimenta roku 1556. O jejich příchod vyjednával Holanďan svatý Petr Kanisius. Zpočátku měli jen gymnázium. Za šest let (roku 1562) měli univerzitu o dvou fakultách (bohoslovecké a filozofické). Kolem roku 1600 bylo na klementinských školách kolem 700 posluchačů, v dalších dvaceti letech se tento počet zvedl na 1500 a i nadále stoupal. V době, kdy se toto nové školství rozvíjelo, měla stará univerzita Karlova žáků jen 20 až 30.

Jan Sarkander si zajistil ubytování v jezuitském semináři, kterému se říkalo „dům chudých“. Tam byli studenti ubytováni zadarmo. Na vydržování tohoto i jiných podobných domů přispívali papežové Řehoř XIII., Sixtus V. i dobrodinci domácí, zvláště šlechtický rod Lobkoviců.

Dne 22. října 1600 byl Jan Sarkander zapsán mezi univerzitní posluchače a téhož dne se stal sodálem družiny Zvěstování Panny Marie. To byla ta družina, kterou v Praze založil (r. 1575) původně s 12 studenty u svatého Bartoloměje blahoslavený Edmund Kampián.

V prvním roce studoval Jan logiku, ve druhém fyziku. Roku 1602 byl promován na bakaláře svobodných umění.

Nový mistr svobodných umění (dnes bychom řekli doktor filozofie)

byl u cíle. Nebyl to cíl poslední. Tím je dosažení Boha - branou smrti a k té je ještě cesta daleká.

Co teď? Janu Sarkandrovi bude 27 let. Deset let se ve školách a mariánských družinách stále na cosi připravoval. Teď patří mezi připravené. Co léta přijímal, má teď rozdávat druhým. Církev to od něho očekává. Panna Maria ho k tomu zve. Matce Heleně tolik na tom záleželo, aby se víra katolická upevnila. Příklad Edmunda Kampiána nutkal k zamyšlení. Mám se dát na jeho dráhu? Stanu se knězem?

Teď by měl Jan dělat něco ve prospěch víry. Hlásání, šíření, prohlubování víry - to by byla náplň pro práci vzdělance na celý život. Těžko říci, že by se to mohlo stát živobytím. Ne, toto není chleba do ruky, spíše něco jako žebrácká hůl. Jan to znal. Viděl to na svém bratru Mikuláši ve Velkém Meziříčí, jemuž z Olomouce vypomáhal.

Byla mimořádná doba. Mikuláš Sarkander působil už zatím ve Vyškově a v Brně. A doma na Moravě přišel po Pavlovském nový biskup - František kardinál Dietrichštejn (1599-1636). Jan ho viděl v Praze, když tam navštívil jezuitskou kolej. Byl to mladý biskup. Neměl ještě ani třicet let, když se stal biskupem. Narodil se v Madridu, kde byl jeho otcem Adam z Dietrichštejna vyslancem českého krále a římského císaře Maxmiliána II. Po matce vévodkyni Markétě de Cadorna byl Španěl a měl španělskou výchovu. Studoval však v Praze u jezuitů, kde byl také roku 1597 vysvěcen na kněze. Nato se vrátil do Říma, aby se po dvou letech ujal mo-

ravské církve a povznesl v ní katolickou víru. To také dělal. Byl to státník, politik. Ale byl to horlivý a skromný kněz, kazatel a misionář. Svě kněžstvo vzdělával osobním příkladem. Hodně zdůrazňoval vnitřní život. Nikdy nepil víno. Radostí mu bylo podávat svatě přijímání. Procesí vodíval bos. Chudým strojíval hody. Také při Božím těle v Olomouci chodíval bos, zatím co ještě biskup Prusinovský (1565-1572) byl nošen na nosítkách...

Jan cítil, že do církve vane nový vítr. Čas běžel. A on se nemohl rozhodnout. Nevíme ani přesně, kde v té době byl. Zdržoval se snad ve Velkém Meziříčí, ve službách pana Ladislava Berky z Dubé? U něho byl zprvu Janův bratr Mikuláš zámeckým kaplanem. Pomýšlel na uzavření manželství s Annou Plachetskou? A oženil se s ní? Snad. V tom případě však zřejmě Anna brzy zemřela.

Uplynul rok od Janovy promoce. Zadíval se někdy na svůj promoční prsten? Jsi zasnouben Boží moudrostí! K ní je třeba přivést všechn lid. Kdo jej přivede? Vtělená Moudrost praví: „Jde-li kdo ke mně a nemá v nenávisti svého otce a matku, svou ženu a děti, své bratry a sestry, ano i sám sebe, nemůže být mým učedníkem“ (Lk 14,26). On, mistr svobodných umění, by mohl být učedníkem Kristovým. Bude jím. Šestého září 1604 byl Jan Sarkander zapsán na univerzitě ve Štýrském Hradci na fakultě bohoslovecké.

Mons. E. Pepřík

„NEBOJTE SE NÁSLEDOVAT BOŽÍ VOLÁNÍ.“

Při loňském festivalu mládeže se v Medjugorje konala primice 46letého rakouského herce Ernsta Strachwitze. Jak přiznal, vedl dvanáct let život plný hříchu proti Bohu, lidem, pravdě, majetku i tělu. Tento život by měl normálně skončit katastrofou. Když se mu zhroutil vztah k jedné ženě, uvědomil si svou povážlivou situaci. Poprosil svou matku, aby se za něj modlila. Prohlásil: „Nikdy nepohrdejte maččinou modlitbou. Není nic účinnějšího, než modlitba matky.“

Co mu šlo silně na nervy, byly „růžencové tety“, které jezdily do Medjugorje. Na jeho uštěpačné poznámky mu jedna řekla: „Tak se seber a jeď s námi!“

Jel. První den byl nevýslovně nervózní. Třetí den se mu nechtělo odjíždět. Po dvou týdnech se mu naskytla příležitost opakovat cestu v trvání pěti dnů. Při jedné společné pobožnosti, když stál v chrámu za sloupem, dostal náhle vnuknutí: „Budeš knězem!“ Aniž by domýšlel důsledky, řekl Ano!

Svěřil se P. Slavkovi. Ten jej varoval před unáhlenými kroky. Medjugorje se mu stalo novým domovem. Vracel se tam, ať byl na svých uměleckých cestách kdekoliv, pravidelně každý měsíc. Celý tento čas prožíval jako dlouhodobé exercicie. Pod vedením Matky Boží se naučil, že Pán nám ukazuje vždy jen ten příští krok, nikoliv ten přespříští. My máme dělat jen to, co Pán nyní požaduje.

V den 13. výročí prvního zjevení v Medjugorje přijal ve Vídni kněžské svěcení. Jak sám řekl, zdá se, že Pán obzvláště rád povolává hříšníky. Všechno to, co naplňovalo jeho dřívější hříšný život, stalo se kamenem pro výstavbu jeho budoucího apoštolátu. Povzbudil mladé lidi těmito slovy:

„Nebojte se následovat Boží volání.“

Hospodine, Pane náš, jak podivuhodné je tvé jméno po celém zemi! (Žalm 8,2)

In: *Leben* 4/94 -ire-

Jestliže někdo přinesl na svět kousek lásky a dobroty, trochu světla a pravdy, pak měl jeho život smysl

P. Alfred Delp, TJ

Neměli bychom nikdy nenávidět. Máme tak málo času na to, abychom milovali.

Maxence van Meerch

* Chorvatská pošta vydala poštovní známku ke cti Panny Marie, Královny míru, s poutním kostelem v Medjugorje.

* Sicilská mafie patří k nejzarytějším odpůrcům současného papeže. Jeho cesta na Sicílii, která se měla uskutečnit původně již v dubnu, byla sledována s velkými obavami. Od uskutečnění cesty jej měl odradit teroristický útok na lateránskou baziliku. Na Sicílii byl zavražděn jeden kněz, který byl odpůrcem mafie. Při předchozí návštěvě Sicílie papež těžce obvinil mafii a připomněl jí poslední soud. Sicilští biskupové vyzvali papeže, aby neustupoval nátlaku mafie, protože by si to mafie mohla vykládat jako slabost a teroristické akce pokládat za úspěšné.

Kathpress

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon a fax 068/52 228 03. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentúra Lux, r. k. farský úrad, Kláštorne nám. 11, 901 01 Malacky, telefon 0703/723097; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3228-OPP zo dňa 27. 12. 1994.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.